

Bướm 6 Cánh

Tuyển Tập Thơ Tân Hình Thức

5 tác giả

*Nxb
Tân Hình Thức*

Mục Lục

Lời Nói Đầu

Biên Bản

Bim

Thiên Đăng

Nguyễn Tất Độ

Gyang Anh Iên

Tiểu Sử

LỜI NÓI ĐẦU

Mỗi thời đại, thậm chí mỗi thế hệ thơ cần có phương tiện khác nhau để thể hiện nội dung hoàn cảnh cuộc sống. Thơ vần điệu thích hợp với truyền thống và Tiền chiến, chuyên chở tình tự con người trong một xã hội nông nghiệp là chính, thế nên chúng ta đã có những bài thơ và tác phẩm hay. Sau thời kỳ phân chia, rồi chiến tranh, thập niên 1960, lòng người phân tán, không còn an bình như cũ, thơ cần có cách nào đó nói lên nỗi bất an, phản kháng, và nổi loạn, và vì thế thơ tự do ra đời, kéo dài đến sau thời hậu chiến tranh Việt nam, thập niên 1980, và đã xuất hiện một số nhà thơ xuất sắc. Nói như thế để chúng ta thấy rằng, nếu có một phương tiện thích hợp để chuyên chở nội dung khác nhau ở những thời điểm khác nhau, sẽ có được những tác phẩm giá trị và những nhà thơ tài năng.

Thập niên 1990, một thế hệ ra đời sau thời mở cửa, tiếp nhận nền văn minh điện toán và mạng lưới thông tin toàn cầu internet, chắc chắn tâm tư, ước vọng của họ không giống với những thế hệ trước đó, dù chỉ cách nhau khoảng 10 năm. Họ cần có một phương tiện biểu hiện riêng. Thơ tân hình thức cung cấp cho họ một thể thơ và những yếu tố kỹ thuật cần thiết để phát huy tài năng, chia sẻ tâm tình với những thế hệ khác và với thế hệ của chính họ với nhau. Sử dụng phương tiện và nội dung như thế nào lại là vấn đề của họ, nhưng thường thì thay đổi về hình thức luôn luôn làm thay đổi nội dung và ngược lại, nội dung mới đòi hỏi một hình thức mới.

Về chủ đề tuyển tập, nhà thơ Gyang Anh Iên giải thích: “Cốt lõi của tân hình thức là *hiệu ứng cánh bướm* với sự vận động phản hồi và lặp lại nhưng không cùng biên độ dao động. Kỹ thuật lặp lại tạo nên loại nhạc điệu *xoay vòng*, không bài thơ nào giống bài thơ nào, dù cùng một tác giả. Bên cạnh đó, hình ảnh con bướm 6 cánh đang đập với 5 gương mặt trẻ, còn gương mặt thứ 6 với dòng chữ *Comming Soon* là hi vọng và chờ đợi những tiếp nối khác trong tương lai...” Như vậy quan tâm của họ là những chuyên đổi mang tính toàn bộ, vì nếu không thì làm sao có thể phản ánh thực tại đang biến hiện không ngừng nghỉ, trong thời đại mà không ai có thể đoán trước bất cứ điều gì.

Trở lại đời sống thường ngày, những chiếc điện thoại cầm tay xinh xắn, đủ mọi chức năng đang trở thành phương tiện thời trang của giới trẻ. Người ta không thể ngờ rằng, chỉ cách đó vài năm, những hộp điện thoại công cộng (mà một nhà thơ gọi là “hộp phát tiếng người”) vẫn còn là một tiện nghi thông dụng. Sự thay đổi phương tiện truyền thông từ hệ số analog sang digital, tạo nên tiến bộ vượt bậc mang tính toàn cầu, vì ngay tại các nước phương Tây, từ năm 2000, những hộp điện thoại công cộng, đặt ở nơi đông người qua lại, đã lặng lẽ biến mất.

“Hộp phát tiếng người” cũng làm chúng ta liên tưởng tới kiến trúc hiện đại với những tòa nhà chung cư hình hộp, bị phá hủy vào những cuối thập niên 1960, đầu 1970 ở Mỹ vì lý do, những thiết kế đó đã cũ kỹ và đơn điệu, không có ý nghĩa gì ngoài những đường nét vuông vức, hình học, xa lạ với đời sống của cư dân, mà những nhà phê bình hậu hiện đại sau đó gọi là “bộ máy để ở”. Sự xa cách với đời sống con người từ kiến trúc, hội họa đến thơ của thời hiện đại đã

đưa tới bế tắc, đòi hỏi thay đổi. Ngay cả khoa học cũng phải bước ra khỏi thế giới thuần lý để giải thích đời sống con người, lý thuyết hỗn mang vào thập niên 1960 chẳng hạn.

Điều này cho thấy sự liên hệ mật thiết giữa con người, vật thể và những tiện nghi của nền văn minh mới. Đó chính là nguyên nhân sâu xa làm thay đổi tâm tư con người. Không ai còn có khả năng phán xét, áp đặt những quan điểm khác nhau lên những thành phần khác nhau trong xã hội. Sự hài hòa, đa sắc thái được tôn trọng. Và thơ đang là chất xúc tác làm cân bằng đời sống. Tại các nước tiên tiến như Mỹ, thơ đang ở thời kỳ sung mãn, được cổ vũ và sáng tác khắp nơi. Nhưng với chiều hướng, thơ hay cũng như bông hoa đẹp, phải thuộc về và nhận biết từ mọi con người chứ không phải của riêng một nhóm chọn lọc nào.

Chúng tôi giới thiệu 5 nhà thơ trẻ nhất đối với một nền thơ và dòng thơ mới, như những người đứng ra chuyển giao phương tiện thơ cho thế hệ họ. Họ đến với thơ tân hình thức như những con người bình thường, phát biểu một quan niệm, thơ thể hiện đời sống bình thường vì sự bình thường, chứ không phải khác thường, mới mang lại niềm vui và hạnh phúc cho con người. Họ chú tâm hồi phục lại nghệ thuật thơ, hay nói khác, thay thế nghệ thuật cũ bằng nghệ thuật mới, đẩy thơ, cả nội dung và hình thức đi về phía trước. Sự thành công tùy thuộc vào sự đầu tư, tài năng cùng sự tham dự của những nhà thơ trẻ khác, qua trung gian của họ, để có được tiếng nói mạnh mẽ chung của toàn thế hệ.

Họ xuất hiện nơi đây, không phải với những tuyên ngôn nẩy lửa, nhiều tính tu từ mà chỉ bằng những sáng tác dung dị, mới mẻ và sâu sắc, đóng góp tính đa dạng cho thơ. Họ ý

thức một cách rõ rệt, cần học hỏi kinh nghiệm sáng tác nơi
vần điệu và tự do, thì thơ tân hình thức mới có sức mạnh
trưởng thành, đồng hành với các dòng thơ khác. Vì vậy, họ
ước mong được chia sẻ, giúp đỡ từ những thế hệ đi trước,
bởi thơ phải như một dòng sông với nhiều dòng chảy, cộng
hưởng lẫn nhau mới có khả năng đưa thơ Việt ra khỏi sự
bất động để ngang tầm với những nền thơ lớn khác.

Giới thiệu 5 nhà thơ trong bước khởi đầu của nhà xuất bản
là một hân hạnh. Chúng tôi tin rằng, với tinh thần rộng mở,
yêu thơ, bạn đọc và các bậc trưởng thượng sẽ dành cho
những nhà thơ trẻ nhất của nền thơ chúng ta những cảm
tình đặc biệt, cụ thể bằng cách đánh giá khách quan, phê
bình và giới thiệu rộng rãi đến nhiều người đọc, để họ đủ tự
tin, điều chỉnh lại bước đường thơ của họ. Đó chính là sợi
dây tinh tế, cần thiết xuyên suốt nhiều thế hệ với nhau,
trong chiều dài thiên niên kỷ của thơ. Sau cùng, xin quý vị
nhận nơi đây sự biết ơn chân thành của chúng tôi, nhà xuất
bản và những nhà thơ trong tuyển tập này.

Thơ
BIÊN BẮC

ÁNH NHÌN / KHOẢNG KHÔNG

Giọt nước rơi từ khoảng
không trên cao xuống mắt
(kính) em... bỗng nhiên làm
nhòa đi hình ảnh anh
trong ánh nhìn của em
rồi sau đó sau khi
lau khô mắt (kính) em
bỗng nhiên sáng hơn thêm
trong ánh nhìn... khoảng không

(cuối 1, không 7)

BÌNH THƯỜNG KHÔNG THỂ QUÊN

Làm sao quên được mà không
nhớ những cái rất ư bình
thường hàng ngày, tưởng như sẽ
là tuy nhiên / vĩnh viễn. Rất
bình thường như hít thở; ăn
uống; đi ngủ; thức dậy; như
chúng mình âu yếm nhau; chúng
mình cãi vã / làm đau lòng
nhau; mình làm hòa và mình
hôn nhau. Chợt một lúc nhất
định trong hàng ngày mình nhận
ra rằng mình làm sao quên
được mà không nhớ những cái
rất bình thường nhưng lại rất
đặc biệt, cực riêng tư: chính
là lúc em và anh làm
sao không nhớ là đang sống
mà quên được mình... yêu nhau.

(cuối 12, không 6)

BUỒI SÁNG / VƯỜN XUÂN / HÁI HOA

Hoa vẫn nở trong
vườn sáng nay cho
dù xuân năm nay
về hơi muộn vì
mùa đông cứ giằng
co với mùa thu
nên trong vườn sáng
nay hơi lạnh khi
anh hái đóa hoa
xuân để tặng em
năm nay như mọi
năm ấy mà (!)... khác!

(đầu 2, không 7)

CÂU CHUYỆN MÌ GỖ

Một ngàn chín trăm... hồi đó, lúc kinh tế bao cấp, dịch vụ ăn uống, hưởng thụ còn lẹt đẹt, những ba gác, xích lô, mô bi lét, xe đạp không lần át được bụi đường phố và tiếng lóc cóc rất bài bản văng vẳng ban đêm từ mọi con đường lớn cho đến ngõ ngách, thì vợ chồng người ta chung nhau chùn chụt... tô mì... gõ, hay chung nhau xì xụp... tô cháo... thất nghiệp để ru con đói bụng trong những đêm... khó ngủ.

Hai ngàn không không... bây giờ, khi kinh tế thị trường, dịch vụ ăn uống, hưởng thụ hai ba chiêu bài chìm nổi lan tràn, những a-công, con mợ, con cam ry thi đua nhau quây túi bụi đường phố và tiếng lóc cóc rất bài bản vãn vãng vẳng ban đêm từ mấy con lộ chính đến những hẻm xẹt, thì vợ chồng người ta xé lẻ nhau đi chùn chụt tô mì... mỡ, hay xì xụp tô cháo... xúc xích (theo một "Ông-ăn-chả-Bà-ăn-nem") để no nê con đói... lòng (!), trong những đêm bức xúc... khó ngủ.

(cuối 10, không 6)

CHẬT CHỘI

Sáu tỷ mấy nhân mạng vẫn cứ
mỗi giây đón thêm hai sự sống
mới nữa đến mặt đất một trăm
bốn tám triệu ki-lô-mét vuông
mỗi ngày teo đi một tí nên
chật chội (!) nhà cửa chật chội; kiến
thức chật chội với trăm nghìn phát
minh nhưc nhối; lý tưởng chật chội
trong ba bốn cuốn sách (thánh) chẳng
còn sinh lộ...

RE: CHẶT CHỘI

... nên tớ với con
đĩ / hĩm của tớ cùng phi hành
đoàn cần phải bay một đêm vài
phi vụ trên dăm bãi đáp sinh
sịch nhóa chóa thom nút đồng ly
đưa cay mấy viên mê ly cần
nửa vẫn cứ chặt chội (!) tai ù
chặt chội không nghe; mắt mờ nhòa
chặt chội không thấy; đầu óc chặt
chội không nghĩ... trống rỗng lâng lâng
mẹ kiếp thằng khốn nạn nào chơi
láo tắt đèn vậy (?) hay khu phố
tiết kiệm cúp điện (?) tối đen như
mực rồi trong im lặng có tiếng
chân gáp và tiếng còi... tè tu.

(cuối 2, không 7)

CHIẾC GƯƠNG TRONG SUỐT

Từ trong thẩm mỹ viện bóng
loáng sáng trơn chỗ nào cũng
treo chiếc gương trong suốt nơi
mà khách hàng và cả bác
sĩ đều là... thượng đế nghiêm
trọng chọn tạo hình theo khuôn
mẫu dây chuyền hàng loạt em
bước ra với khuôn mặt bóng
loáng vẫn không quên ngoái người
lại nhìn mình trong gương trong
suốt để trong suốt đôi mắt
rực tự hào về cái nhan
sắc vừa đổi đời và lòng
tự tin mới chuyển tâm tạo
hình một sở thích mới cho
em là soi gương ở bất
cứ lúc nào nơi nào để
xác định vững chắc cho niềm
tự hào về nhan sắc với
lòng tự tin đã được thượng
đế tạo hình nhưng sao khi
nhìn mình trong chiếc gương trong
suốt này em lại ném vỡ
nó vào trong thẩm mỹ viện?

(đầu 1, không 7)

... CHỜ

Chặng ngày ngắn tũn cứ sang
số tăng tóc vọt lên phía
trước... chờ hết giờ (!) đi về
để lại lời yêu thương quý
hiếm / trông rỗng ngậm ngải / ngùi...
... chờ tìm kho báu đến phá
sản / cạn nguồn mỏ tìm bị
bỏ hoang lâu ngày trên tuyến
đêm dài thướt không chịu / nhanh
lướt qua, cứ tàn tàn nằm
ngửa / nghiêng... chờ đống móc
xích thời gian lồi đầu những
chuyện sẽ sắp đến / về mà
mình không biết trước được, cũng
có thể mình biết trước nhưng
cũng phải... chờ. Vì mình muốn
thấy và nghe những chuyện xảy
ra, để cảm nhận hay nói
kiểu khác là để kinh nghiệm
được cuộc sống. Như mình cũng
đã biết hay có thể không
biết (chắc) là mình yêu thương
nhau thiệt nhiều, nhưng mình cũng...
...chờ câu yêu thương và hành
động mùi mẫn của nhau để
cảm nhận được tình yêu của nhau!

(đầu 1, không 7)

GIÔNG BÃO TRONG LY NƯỚC

Bên ngoài giông
bão tôi rời
đang xô ngã
nghiêng hàng cây
trước quán bar
trong đó có
đôi tình nhân
đang đắm ả
ngồi khuấy động
tôi rời cơn
giông bão trong
ly nước... đầy.

(giữa 2, không 7)

NƠI BÊN GA

Gã thanh niên vẫn đứng bên
kia đường ray xe lửa như
mọi ngày tôi đứng bên này
ga xe lửa chờ chuyển xe
tới đưa chúng tôi tới trạm
tới là mục đích của hành
trình của chúng tôi. Có điều
mục đích / trạm xe mà hắn
muốn tới nằm ở trạm xe
đằng sau lưng của tuyến hành
trình của tôi còn trạm xe/
mục đích tôi muốn tới lại
ở trạm xe đằng sau lưng
trên tuyến hành trình của hắn.

Tôi đứng bên này ga bên
kia đường ray sắt hắn đứng
chúng tôi nhìn nhau... nghi hoặc.

(đầu 2, không 7)

TRANH LUẬN (VỚI JADE) VỀ NỮ QUYỀN

Nhận xét cho dù có
sắc bén thế nào cũng
chẳng cắt đứt được lý
luận ngang như cua của
em cứ lạch bạch nặng
nề cho dù có nhiều
(lần) anh / hùng / biện mạnh
mề cũng không kích được
lý lẽ ngang như cua
của em cứ bè càng
ra chực kẹp chặt vào
ba tấc lưỡi uyển chuyển
lầm nhấm vào chỗ yếu
của em để thuyết phục
em (vẫn) cứng đờ rồ
cuộc cho dù có nổi
nóng làm cương nhưng lý
luận ngang như cua của
em vẫn cứ còn bép
nhép nên đành phải xuội
lơ cán cuộc... chào thua!

(cuối 2, không 6)

HUYỀN THOẠI RỒNG

Ngày xưa ngày xưa thuở đất trời con thiêng (?) linh
khí kết tụ thành những thần vật thánh nhân hiếm

hoi rồng linh hiển báo điềm đáng thiên tử lên
ngôi đem lại cho thiên hạ triền miên sự giàu

sang thịnh vượng kéo dài đến ngày nay từ không
trung đến mặt đất hay dưới nước hoặc trên bờ

triền miên lung linh nhộn nhịp sự giàu sang ồ
ạt được đem về khi những ông trời con lên

huang bởi điềm thiêng luôn hiện báo: rồng không ngừng
chiêu-linh* trên ống khói muôn nhà máy xí nghiệp.

(đầu 4, không 7)

* *Chilling* = 1. làm cho lạnh cóng
2. (từ lỏng) thư giãn/nhờn nhờ/giải trí <-> *Relax*

MỐT MỚI

Bữa kia khi cô tiếp viên dọn
bàn lúc mấy ông tây vừa đứng
dậy sau khi trả tiền bữa ăn
thừa mứa với nắm tiền bo wá

sộp cùng một cái đét vào mông
ngúng nguẩy của cô đang gân lên
nhựa ngựa: "Si dú ờ ghen!" – xuống
định đổ mấy đĩa thức ăn còn

thừa đi thì ông chủ nhà hàng
đạo mạo bảo: Em đừng đổ đồng
bào vùng sâu vùng xa thế giới
thứ ba vào sọt rác làm chết

đi thế hệ tương lai! Chúng ta
cứ lấy mấy đồ cũ bỏ thêm
ít đồ độn vào đồ trên đó
vài bãi nước sốt: wá là một

đĩa thức ăn sang trọng mới thơm
phức! Vui vẻ cả làng nhiều bề
lợi lộc này nhé đồng bào vùng
sâu vùng xa thế giới thứ ba

gì đó xa chưa nói gần nhất
là anh được lời nhiều để cho
em tiền mua chiếc áo choàng mới
mới nhất khoác lên bó đi ngúng

nguẩy cũ rích anh đã quen từng

đường cong thuộc từng lối cười mây
mưa mấy năm vừa qua trong cái
thế giới thứ ba của chúng ta!

(giữa 3, không 7)

MỘT TẤM HÌNH

Chiều nay như nhiều lần em
ngồi đây một mình thật bình
yên coi lại tấm hình của
Nick Út chụp như nhiều lần
trong đầu em chiếu lại cuốn
phim của em quay qua ánh
mắt hãi hùng hiện trên tấm
hình của Nick Út chụp là
tấm hình cứu em ra khỏi
hãi hùng mà có bao giờ
hãi hùng ra khỏi mắt em!?

(cuối 6, không 7)

VỀ MỘT DÒNG SÔNG

Thư em viết nhắc nhau về một
dòng sông có con nước chảy qua
nguồn như hòn bi lăn qua lòng
máng xối mưa tắm tuổi thơ nghịch

ngọt thả chiếc bè lá khô trôi
theo dòng đời ngang qua bến tình
yêu có những ái ân thật tươi
mát thấm qua từng thớ thịt êm

đêm chảy trên thân thể cuốn tuột
vào dòng bèo bồng mệnh mông của
cuộc sống vẫn không ngừng chảy ngang
qua bến anh mang theo thư em viết

nhắc nhau về một dòng sông (!)

(cuối 7, không 7)

CƠN MƯA CẦN THIẾT

Đời lâu rồi cũng thêm một
con
mưa để chôn chân ngòi nhớ
buổi
hẹn hò: lùm cây cùng cơn
mưa
dài ngàn ngụt đồng lỏa với nụ

hôn đầu lén lút trao vụng
dại rớt môi ướt đời nhau xa chốn
ấy mưa thành cơn giông bão
cuốn ngày vui vào mát nét* cuộc đời

lâu rồi vẫn cứ chờ cơn mưa
mới gội tóc phai sương cũ ướt
muộn phiền để đón những
cơn mưa
rất cần thiết tưới lên khô ngàn

ngụt tháng ngày tôi cuốn hai
bốn bảy ngày lần sống vội cứ như
khi hồi hã kiếm lùm cây
để trú mưa đang rớt xuống chốn này.

(đầu 4, không 7)

* *Madness* = sự điên rồ

* *Mát nét (lóng)* = mát mẻ

GIẤC MƠ QUÁI GỖ

Đồng hồ đếm hai mươi lăm
giờ (!): thức dậy thức dậy cái ý thức
sống còn ngái ngủ đang từ
từ vươn lên những khúc gân não đầu
ngón tay rờ vú¹ giấc mơ
lái ngái quái gỡ những khúc phim trắng
đen cắt dán chẳng ra hồn
những xác chết không đầu ngón tay cụt
chẳng bóp cò được chết tức
tươi trong chiến tranh chột thức dậy thức
dậy cái ý thức sống còn
lái ngái ngủ của giấc mơ đời thường
đang diễn ra như một bài
thơ không đề dza vú² của em, tôi.

(cuối 3, không 7)

¹: revue

²: déjà vu

MỘT NGÀY DÃ NGOẠI

Gửi Kỳ-Anh, Nam-Anh

Bắt chước lão Khương thử
ra sông lạnh ngồi câu
cá thử câu thời câu
vận câu giang sơn ngồi

cả ngày cả đời nước
vẫn trôi cá tắm hơi
bực mình quãng cần cước
xuống dưới cầu vào chợ

kiếm lão Năm cùng họ
Phạm tập đàn mây giữa
đường ngồi rì lác cảnh
sát lửa nện một trận

tội suy tư vương lối
đi thẳng kỳ đà cản
mũi hoảng đòn ê chạy
vào rừng săn thú núp

gốc cây đọi thỏ đâm
đầu vào đỡ mất công
tốn giờ mệt đầu óc
tiện thể canh con sẻ

đậu trên cây rình con
trao đang há miệng chờ
ruồi bay đi về thôi

khuya rồi sương ướt áo!

(cuối 3, không 7)

NGUỒN (NƯỚC) THƠ

- Trời xuống;
- Thụt lên;
- Nhập ra;
- Xuất vào;
- Ngược theo;
- Xuôi lại.

Tồn tại
đa phần:

- Nước-.....* ;
- Nước-.....* .

Mà rằng
nước nào
cũng là
kết quả,
cũng là
thơ..... cả!

(đầu 6, không 7)

- *Thích nước gì, ở trong trường hợp / tình huống nào, thì bạn điền vào / xài nước đó!*

MIỀNG VÕ HIỆU LỰC

Bạn tôi đang ngồi trong
tư thế kiết già non

một tiếng như pho
sách bám bụi lâu

lâu nhúu mà: mà
hỏi sao tao không có

còn múa võ như
ngày đó nữa mà

bây giờ đến một nửa
chiều tao cũng không buồn

cắt tay (?) Thì thế
này: đi bao nhiêu

bài quyền, bản cước phí
hơi sức mấy mà hiệu

lực bằng thẳng một
cú một đối phương

gục xuống nóc ao¹ nước
dãi sùi mép! Vẫn ở

thế kiết già khăng
khắc bạn tôi cười

lên lúc lắc người như

pho tượng trong trận động

đất ở mức riéc-
tô² ba bốn nhú

mây: mây ơi, thời bây
giờ thẳng trói gà cóc

chặt cũng một cú
một hạ thẳng có

võ như chơi vì nó
có sủng tác động mạnh

gấp triệu bản quyền,
bài cước.....phí.....phách!

(cuối 10, không 7)

1) knock-out

2) richter (scale): thang Ricte (thang đo từ 1 đến 8, cường độ các trận động đất)

TRONG Ô MI CA

Máy bay vút nhanh mà cảm
giác thì như ngưng đọng tụ
lại ở ghé ngồi qua hai
mắt mệt chờ nhìn xuống phía
dưới thế giới thu gọn trong
ô mi ca đầy cộm lên
vài mảng kem nổi vàng trắng

đục như bãi tinh trùng chứa
đựng hàng triệu mô đun tin
tức về / cho sự sống lè
phè kéo nhau đến phía quả
đào (tiên) hường mộng tón lên
như trái trứng mùa rụng để
hòa hợp thành cuộc sống mang

hình hài của vuông xanh chấm
đen vũng bạc quả nâu vòng
xám lung tung mãi cứ vút
nhanh phía dưới đang bày ra
trong ô mi ca của máy
bay như ngưng đọng ở thế
giới nơi hai mắt mệt chờ

(giữa 1, không 8)

LỜI TÂM SỰ GHẾ ĐÁ CÔNG VIÊN VỚI CHỊ HAI

Cảm ơn chị sưởi
ấm tôi bằng cặp

mông lưng lay
của chị ngồi

trên bụng tôi nhiều
buổi sớm sương còn

ướt lạnh ngực
đóm hoa của

tôi những trời đêm
vắng buốt nhưc khóp

xương chị phụng
rất nhẹ hơi

nong nóng xuống trên
lòng tôi hay nhỏ

từng giọt chua
mặn lúc úp

mặt thôn thức trên
sống vai tôi rất

nhột nhạt mà
tôi không thể

làm sao để tránh

né nhất là những

khi chị níu
lấy tôi đây

tới kéo lui nhịp
nhàng càng lúc càng

nhanh nếu như
chị không đột

ngọt bấu chặt lấy
tôi để dừng lại

thì có lẽ
tôi đã té

chông vó lên trời
rồi đẩy chị ạ!

(cuối 9, không 7)

CHUYỆN GIẤC NGỦ KÊ

Em đến với anh mỗi đêm để
kể anh nghe chuyện một ngàn lẻ
một đêm mà anh chẳng buồn nghe
lại đi đọc mấy trang sách nhằm
nhập khác đến nỗi anh phải ngáp

dài mấy hơi liền sau đó em
đề lên anh nhõng nhẽo bít ríu
bờ vai đu nặng mí mắt kéo
anh vào vòng tay em để đưa
mình đến im lặng với những tiếng

thờ lò bò càng lúc càng lơ
lạc trong tiềm thức giấc mơ đan
chéo nhau bao thứ chẳng có nghĩa
lý do đó anh hoang mang đến
nỗi anh sợ hãi hùng hổ thẹn

thùng thỉnh linh anh vùng vẫy tay
xua đuổi em đi mặc dù (em
biết) anh thích em thậm chí nhiều
khi rất cần em lắm lúc ban
ngày em cũng đến với anh bất

cứ lúc nào chỗ nào anh muốn
em bởi vì (em biết) anh vẫn
thích em thậm chí rất cần có
em và sẽ một lần nào đó
đón em đến với anh mãi mãi.....

(giữa 2, không 8)

BƯỚC CHÂN CỦA BẠN TÔI

Chúng tôi chơi với nhau từ
khi Nhân mới thôi bò đẽ
chập chững cùng tôi rồi từ
lúc đó thân thiết chẳng rời
nhau trên suốt đường đời chúng

tôi có những kỷ niệm buồn
vui như biết bao lần cùng
nhau đi dạo khắp nơi đây
đó rồi lại dắt nhau chạy
bang bang trên mọi lối mòn

cả gót bỏ cả hơi tai
hại tôi phải mỗi mệt nghỉ
làm mất đi ít nhiều thời
gian lặn độn hay là sông
sẻ Nhân đều kéo tôi tham

dự vào từng giai đoạn của
kế hoạch định mạng nối liền
chúng tôi với nhau từ khi
Nhân chập chững cùng tôi đi
vào đường đời từ lúc đó.....

(giữa 2, không 8)

TỰ TRÀO CA CẨM KHÚC

Sanh ra tôi là dân đa
cảm động một tí thì như
rằng suy tư cách một ngày
là đâm ra sâu não bộ
cuộc đời đã hết chuyện hay

sao cứ khur khur ôm một
nùi dễ chữ nghĩa là cứ
thích kỳ cọp thơ văn bản
cũ bản mới nguyên do sự
cố đi tìm tuổi thơ đánh

mất từ xa cách một ngày
là đâm ra nhạy cảm với
chuyện hay dở từng trang chữ
nghĩa là cứ cố đi tìm
lại nguồn cảm giác ngộ ra

rằng tôi là dân đa cảm
hóa ra ngớ ngẩn đến buồn
cười thay vì mất công tìm
kiếm thì đừng để đánh mất
mát dây đi tìm làm gì!?

(giữa 2, không 8)

MUU-TẦN * THỂ KỶ 21

Màn quảng cáo cô ca cô
la đang diễn ra hào hứng thì một
tên sơn mình chụp cái mi
cờ rô vung tay lên hét lớn rằng

nếu si-mêu¹ là sản phẩm
của sự biến thái để thoát thai kiếp
nghèo đói cung ứng cho nhu
cầu của cao trào sóng du lịch tình

dục thì những quái thai mang
nhiều hội chứng nan y mới lạ là
tỷ số của cuộc cạnh tranh
thị trường kinh tế thả ra hàng loạt

mỗi ngày bờ-lú-sòn² môi
sinh em đang hít hà để cung ứng
cho nhu cầu tiêu dùng và
tác phẩm của quá trình um-lau-(văn)

hóa cung ứng cho nhu cầu
của sự toàn-cầu-hóa thì lại là
lớp hệ của những tâm hồn
màu nâu mang nhiều cơn sốt.....khủng hoảng!

(cuối 3, không 7)

* *Mutant* = kết quả của sự biến đổi

*Muru-Tân = Muru đồ thống nhất 6 nước thời Chiến-Quốc
của Tân-Vương (Tân Thủy
Hoàng)*

¹ *Shemale = một giới tính 1/2 nam 1/2 nữ*

² *Pollution = sự/chất thải làm ô ứ*

CỌ XÁT

Sự cọ xát nào cũng làm ra những tiếng kêu của vật thể va chạm vào nhau; mà nhiều khi, rất có thể, sẽ có những miếng bề (từ cái cọ xát rớt ra) cũng tạo nên những tiếng kêu tiếp theo nhau thành một giai điệu nhịp nhàng trong không gian: để nói lên cái có-mặt của sự hiện có trong vũ trụ. Muôn tiếng kêu kia là những: kóc kóc; keng keng; bộp bộp: chéo chéo; vôn vôn. Cũng như ha ha; hu hu; a á; khờ rờ; vôn vôn: vốn là giai điệu được tạo nên từ những va chạm của thân xác với thân xác; tư tưởng với tư tưởng. Cũng để nói lên cái có-mặt của con người trong cuộc sống, khi đời người cọ xát với cuộc đời... từ đó!

TIM TÍM

Lấy màu máu trái
tim hòa màu xanh
nỗi buồn thành màu
yêu tím tím của
một buổi chiều buông
xuống nền thơ màu
chữ pha trong khối
màu người... màu đời.

(đầu 10, không 7)

Thơ
BỈM

NGÀY TẬN THẾ

Thưa Chúa, thưa Phật, cùng các vị
khác, bây giờ các vị có rảnh
lai rai cùng tôi vài chén đắng
nhắm nháp những con khô người mà
chúng cho rằng các ngài là cha
đẽ. Các ngài tạo ra chúng? Loài
người đang chết. Liệu các ngài tái
sinh chúng được chăng. Không đâu. Vì
các ngài còn đang bận tịt đầu
thai, tôi nhận ra điều đó bây
giờ, ngay lúc này và tôi hí
hửng với điều đó. Trong niềm hân
hoan chào mừng những bộ xương khô,
tôi cử hành bài nghĩa địa ca
hùng tráng, thứ rượu được lên men
từ máu toả ra hương vị quỳên
rũ lạ lùng. Cái cây không lồ
của rừng rậm tham gia bằng giọng
hát man rợ, quỳên cùng điệu múa
của quỳ: những con thú bị giết
là quỳ những giòng sông đen là

quỷ, ma đất, ma nước, ma cây
ma cà tung. Quả đất ong ong,
mưng mức, quả lửa phình to và
có chiều hướng nổi giận. Nước sôi
loang lổ, không khí đặc quánh keo
chặt những đầu lâu đang ngắc ngắc.
Các ngài đừng run rẩy, và các
ngài đừng sợ loài người thức tỉnh
có thể các ngài sẽ tạo được
một loài khác ngoan đạo hơn, xin
chúc mừng. Còn tôi, đang thưởng thức
trọn vẹn ngày tận thế. Tôi tự
mổ bụng bằng móng tay, buộc miệng
mình bằng những dải ruột thối. Nhìn
kìa, lá phổi của tôi đang xả
khí độc giết chết hàng loạt nhà
máy, ống khói, công trường. Hàm răng
tôi đã thoát khỏi miệng tự lúc
nào, đang ngấu nghiến những cỗ máy
không lồ, những toà nhà cao tầng
làng mạc, phố xá. Quả tim bệnh
hoạn của tôi đang nổ tung những
kho bom nguyên tử, chất độc màu
da cam, nổ tung những bộ óc
thủy tinh, những quả tên lửa mang
đầu đạn hạt nhân. Một bữa tiệc!
Cuồng quay những âm thanh điên loạn
chém giết, trả thù, chinh phạt, những
đổi trá cuộn tròn và im bật.
Đạo đức đã lộ rõ bộ mặt
giả tạo. Cả thế giới đang tan
vỡ hoà cùng nhịp đập không ngừng
của oán hận. Ngày tận thế dâng

cao. Tận thế...

Sài Gòn 6/12/2007

GIAO CẢM

Ngay tích tắc này đây, tích tắc họ, tôi, hẳn đang sống. Sự giao cảm mọc lên từ cái xác thối. Và đêm cùng tôi reo mừng [có thể là hạnh phúc]. Khi tôi chợt nhận ra hẳn đang teo bé theo chiều hướng mắt hút. Họ thẩm tra về quê hương hẳn, hẳn không nhớ. Họ thẩm tra về tổ quốc hẳn, hẳn không nhớ họ thẩm tra về dân tộc hẳn, hẳn không nhớ. Họ thẩm tra về đức tin của hẳn, hẳn vô đạo. Họ thẩm tra về hết thấy những điều họ muốn thẩm tra, hẳn chào thua. Có một điều duy nhất hẳn yêu hẳn, yêu sự mắt hút của hẳn và thì thảo bằng lòng ngực: tôi đang vỡ. Lửa hận thù đã cháy rực, thiêu đốt phiến băng giả tạo, đồng loại của hẳn là người bạn bè của hẳn là thú vật, rừng hoang và sa mạc. Quê hương hẳn là một hố đen vũ trụ, cha hẳn đã tìm ra cái hố đen ấy. Hẳn ra đời do một vụ nổ thầm kín trong đêm. Tích tắc này đây hẳn quên đi những phù hiệu họ đính cho hẳn, họ nhào nặn hẳn bằng tất cả những gì lãng mạn và mị dân nhất. Hẳn là hẳn - khoả thân như buổi

ban sơ. Tích tắc này đây hẳn
đang làm tình với vạn vật hẳn
đang làm tình với quê hương. Hẳn
đang làm tình với chính hẳn

Sài Gòn 5/12/2007

BÔNG HOA LĂNG LOÀN

Em hơi, chắc em khó hiểu
rằng tôi lăng loạn như bông
Dã Quỳ vàng khè trước ngõ
Rằng yêu em mà chưa biết
mặt như em yêu Dã Quỳ
dâm ô. Dã Quỳ dâm ô
vớ mặt trời, mặt trăng, mặt
người tiều phu, mặt tôi. Dã
Quỳ không mùi, luôn nhơn nhớn
cũng thật khó để nhận ra
trong đêm, để em và tôi
giao hợp. Một cuộc thoát thai
hay bào thai những suy nghĩ
man dại. Thường thì nó sẽ
được mệnh danh là suy tưởng.
Nó mất mùi và khô như
cánh hoa Dã Quỳ vì ngày
dài nắng gió. Chỉ con thú
hoang đêm đêm biết rõ mặt
em như mùi hoa Dã Quỳ.
Nó mách bảo tôi rằng tôi
giống một bông hoa lăng loạn
hơn và em đang tới. Em
tới. Tới khi tôi đang uống

say những giọt đắng trên đường.
Đôi khi có vị cay như
rượu. Người đời thấy tôi khô
héo vàng vọt nên thương gần
cho tôi, áp đặt cho tôi
những thứ vớ vẩn gọi là

lãng mạn. Đêm qua, bông hoa
héo hắt thủ thi với tôi:
nó sướng vì được chết còn
tôi thì đang yêu em. Yêu
tâm hồn em xác thịt em
và muốn tốp em tựa một
con thú.

Đà Lạt 11/2007

NGÀY CON SỐ LẺ

Sau 24 giờ đồng hồ
thời gian chạy suốt tôi bừng tỉnh
trước giấc ngủ có thể đây là
sự u mê, lại một ngày con

số lẻ theo khung định nghĩa. Đã
có lúc tôi chỉ thú nói cười
về những con số lẻ chẵn, riêng
buổi chiều nay tôi đi ra đi

vào với nhiều bận tha hồ lững
lờ, tha hồ nhìn ngắm mình trước
gương. Tôi mơ hồ sự đơn độc chẵn

Đà Lạt 21/12/2007

NGỚ NGẮN

Tôi ngớ ngắn đồ tội cho đôi
chân ngớ ngắn trong vòng tay ngớ
ngắn đôi mắt tôi ngớ ngắn phờ
phạc cãi nhau với núi đồi mây
gió ngớ ngắn ở đây ngớ ngắn
hoa lá cành ngớ ngắn thình lạng
ngớ ngắn ồn ào ngớ ngắn lạnh
và vui ngớ ngắn như yêu và
lãng mạn ngớ ngắn hình ảnh ngớ
ngắn em ngớ ngắn tìm em ngớ
ngắn tìm ngớ ngắn ngớ ngắn ngớ
ngắn

Đà Lạt 18/12/2007

CÁI GIƯỜNG

Gã trai đi
bụi hần học
nhìn cái giường
im thin thít
còn loang lổ những vết
bản có dạng một đám
tinh trùng bị bắn vội
thân ở trọ gã lưng
bùng mớ dây thần kinh
tường tượng trong căn gác
lụp xụp này... những năm

gã chưa chào đời... gã
đụ cái gối. Cái giường
vẫn im thin thít. Giật
mình trước âm thanh cọt
kẹt gã thấy đôi trai
gái đang tâm sự sau
một hồi những cử chỉ

động tác hiệp dâm lẫn
nhau dần xóa mờ vết
tinh trùng bị bắn vội
ngạc nhiên... gã chột ước
mơ làm tình với mẹ
béo đầu hèm bỏ quên
cái giường đã... trơ trọi
trơ trọi

LẠI...

1.

Đã qua nhiều khi yếu đuối đã
chẳng nhớ gì yêu ghét giận. Lại
chiều... Ý niệm cùng suy tưởng rời
bỏ mặc tôi xuýt xoa những cọng
lông trên người đang chua chát dựng
lên [dưới luồng khí thốc tháo từ
cái máy lạnh] lan man những nỗi
nhớ thất thểu. Thằng em nhỏ nơi

2.

xó rùng cách xa tôi như quăng
tới một chai rượu không cạn [men
ru khó cưỡng] những ngày anh em
cuộn lấy nhau qua cơn bão gió –
mưa phùn – thơ ấu những người sinh
thành ra tôi giờ đang sắt se
trong tất bận cơm áo gạo tiền
[chiều rùng]... nhớ tôi... cố hữu... rồi

tự thể cây ngô quát queo có
vúi áo tôi về trên cao nguyên
lộng gió vào khoảng nửa địa cầu
đang chơi trò đuổi bắt tím đen
như một yếu đuối thời tà áo
[em]... ru ngủ... lại lạ khi tôi

len lén nhuộm vụn vật màu tang
tóc những lúc ký ức hiện lên
trêu ghẹo trở về với yếu đuối
xưa, lay lắt thân mạng vòng quanh

những chen đua phố thị mò mẫm
da thịt không còn hôi hôi mùi

3.

cỏ khét... Khi lý trí cảm hòng
và tái mét tôi chỉ cảm cái
mơn man khẽ khàng bụi bặm, nước
thải, ánh mắt miệt thị, rậm rạp
rác rưởi... nghe đâu đó vọng âm
thanh rượu nổi tăm... lại tham vọng

chộp bắt khói thuốc缭绕 của bố
lại muốn nghe mẹ nhắn trách kẻ
cho xong câu chuyện tiểu lâm tửn
mụn không đầu cuối... lại âm mưu

lia đời... lại âm mưu vùi dập
yêu thương giận hờn... lại âm mưu
vùi dập kỉ niệm... lại âm mưu
từ bỏ tương lai... lại cô độc

không quê hương nhà cửa

Sài Gòn một chiều nhớ núi

L[NH] ẨM.25

lắm lúc đại loại
như tối nay nó
hoặc vài thứ giống
nó chẳng thể tự
lật mình đấy là
lúc tở bỏ xuống
bàn mớ sách lên
án | dẫn đường con
gián vẫn nằm ngửa
vô vọng trên khoảng
hành lang căn phòng
số bảy ai mà
biết [] lý do nó
đầu đội đất chân
đạp trời mặc kệ
tiếng nước xối trong
phòng tắm hay tiếng
thở máy anh công
nhân đại loại thế
tở phải làm gì
giúp con gián lật
ngược []

L[NH] ẨM.26

mỗi khi nêu
tên một ai
đó tớ thường
ngọng

[Heidegger] tớ lại
gọi thành [người]
[Hitler] tớ lại
gọi thành [người]
[Hồ Chí Minh]
tớ lại gọi

thành [người] hay
anh [Tám sẹo]
tớ lại gọi
thành [người]

[bây] giờ tớ
vẫn thường [ngọng]
khi nêu tên
một [ai] đó

L[NH] ẨM.33

căn phòng này không giống
một căn phòng mẫu mực
của nhà thơ vài chiếc
áo quần vài chiếc ba
lô vài quyển sách ngăn
dài dày mỏng luôn tung
toé không bao giờ yên
tĩnh không bao giờ tối
ôm và chẳng có ánh
mặt trời cả trong lẫn
ngoài những khi náo động
các bức tường sụp đổ
giữa vô vàn sóng biển
sóng người trơ ra một
anh chàng mặc quần thụng
đít trước mặt thiên hạ

L[NH] ẨM.36

những quả núi quanh
nhà đang trụi em
đĩ khộm phơi xương
mu từng ngày bày
rận tranh thủ chế
tạo áo giáp hết
như mỗi nóc nhà
trên đỉnh núi chờ
ngày em dĩ hồi
sinh lông mu mơn
mỡn hoài bão vĩ
nhân mãi lo tìm
kiếm hoá chất chế
tạo quan tài siêu
tốc sớm mai dần
gắt dày thêm lớp
kem dưỡng da chống
nắng

L[NH] ẨM.37

và hấn sống là để
hấn ăn và hấn ăn
là để hấn sống và
hấn xuýt nôn ngay khi
hấn vừa ăn xong với
ý nghĩ vụt đến hấn
vừa ăn thứ thịt đã
được nấu chín và hấn
đã sống là để hấn
ăn và hấn đã ăn
là để hấn sống và
hấn xuýt nôn ngay khi
vừa ăn xong với ý
nghĩ vụt đến hấn vừa
ăn thứ thịt đã được
nấu chín và hấn sẽ
sống là để hấn ăn
và hấn sẽ ăn là
để hấn sống và hấn
xuýt nôn ngay khi vừa
ăn xong với ý nghĩ
vụt đến hấn vừa ăn
thứ thịt đã được nấu
chín

NHỮNG CĂN CƯỚC VỆ SINH

đó là những
căn cước vệ
sinh khi từng
tầng của toà
vệ sinh hoạt
động liên tục
và không gì
khác những bồn
cầu trong toà
nhà vệ sinh
bằng những giấy
tờ đại tiện
phải trả tiền
cho những lần
liên tục lúc
xếp chồng nhau
một nhà vệ
sinh thật lạ
với căn cước
giấy đại tiện
và từng tầng
xếp lên nhau
chẳng gì ngoài
những bồn cầu
toà nhà xếp

TIẾNG HÚ HOANG

Chẳng thèm nói mệnh danh tôi là con sói hoang trong thành phố. Nhưng với bạn tôi sẽ cần tôi như một vết thù xước mặt. Hoặc như việc bạn đốt cái cũi bạn đang xây. Bạn đang ăn [hoặc làm chết đứng] cái riu bạn vẫn tưởng để đốt sạch rừng, đốt sạch động vật [kể cả bạn] [hoặc như bạn sẽ thành] trầm ngâm cho ngày bạn vinh danh độc thoại. Sự thực thì tôi vẫn [như] hoặc [muốn] thành con sói vì bạn tôi không căm ghét vì bạn không yêu thương vì bạn mặc dù tôi đang mượn danh một con thú cho sự tồn tại xác thịt của mình. Đồng nghĩa với việc linh hồn tôi là một con quỷ dữ giảng giải đạo lý cho đời. Giờ đây tôi lại đang loay hoay đối diện với trang giấy [trắng] để biện hộ và nổi doá. Rốt cuộc cái thằng tôi cái con tôi vẫn bành trướng trong tâm khảm tôi. Tìm cho ra nơi bắt nguồn của tiếng hú không âm lượng và âm thanh tự đại tôi bắt gặp một thứ giống nó bọn họ tranh luận sôi nổi có thể là gặt gao. Song sự thực thì tôi đang bắt đầu hành trình chết. Nhưng vì sự chết của

những cá thể khác tôi phải sống
hoặc giả là tồn tại. Dường như
tiếng hú không dứt tôi tạm gọi
là hoang.

CHIẾC ÁO LEN MÀU XÁM

thực ra tôi đã mặc nó mấy
ngày liên tục mà không bốc mùi
có thể do mồ hôi tôi tiết
vào phía trong lớp da mềm mại

chiếc áo len màu xám do anh
bạn có bộ râu lởm chớm tặng
tôi đã mặc nó khi tôi ngờ
rằng mồ hôi tôi tiết vào phía

trong lớp da mềm âm tính tôi
lạnh chắc bởi hệ thống điều hoà
mà người dân Sài Gòn vẫn luôn
đeo bám tôi ngạc nhiên tôi mặc

chiếc áo len màu xám trong nhiều
ngày che phủ đi bộ da âm
tính họ ngạc nhiên cả về bộ
da âm tính đột ngột tôi cởi

trường với bộ da âm tính khi
vừa tròn hai mươi một tuổi đầu

HỘP PHÁT TIẾNG NGƯỜI

tôi thường nghĩ chúng
phát tiếng và thu
tiếng người qua dây
cáp tôi gọi là
chiếc hộp điện thoại
công cộng Sài Gòn

thì vốn vậy mà
nó đã tan tác

từ lâu bốn mặt
nó trợ cục phế
liệu người ta thờ
ơ chẳng rõ mục
đích sự tồn tại

hộp phát tiếng người
chiếc hộp điện thoại
công cộng Sài Gòn

Thơ
THIÊN ĐĂNG

BƯỚC

Hấn bước, chân phải bước trước,
chân trái vấp phải hòn đá,
hấn ngã, rồi cười, đứng dậy,
rồi bước chân trái bước trước,
chân phải vấp phải hòn đá,
hấn ngã, rồi cười, đứng dậy,
rồi bước, hấn bước, chân nào
bước trước, chân nào bước sau,
chân nào vấp phải, hay cả
hai chân, vấp phải hòn đá,
làm hấn ngã, rồi cười, gỡ
gỡ đầu, đứng dậy, rồi bước.

BÓNG

Cái bóng nọ cái bóng
của người đàn ông lại
gần cái bóng kia cái
bóng của người đàn bà

hai cái bóng kia cái
bóng của người đàn bà
và bóng của người đàn
ông hai cái bóng ở

trên tường gần nhau thật
gần như hai người gần
nhau thật gần ở trên
giường bóng của chiếc giường

bất động ở trên tường
như hai cái bóng bóng
người đàn bà bên bóng
người đàn ông bất động

ở trên giường hai cái
bóng bất động người đàn
ông và người đàn bà
gần thật gần bất động.

BÀI BÌNH THƠ CA

Chàng viết một tập thơ dài ngoằng,
mất một đêm trắng. Thế rồi chàng
đọc và sửa lại sửa đi
rồi sửa lại. Lại mất một đêm
trắng. Thế rồi chàng đọc cho nàng
nghe đọc đi rồi đọc lại. Lại
thêm một đêm trắng. Rồi chàng lăn
ra ngủ khi. Trong khi nàng đọc
lại tập thơ dài ngoằng của chàng.
đọc đi rồi đọc lại. Lại thêm
một đêm trắng. Thế rồi nàng cũng
chẳng hiểu gì. Còn chàng, quý
tha ma bắt chàng, chàng cứ ngủ
li bì.

ĐOẠN KỊCH TRÊN HAI MẶT PHẪNG

Hắn ngược nhìn lên: trên tường, một con thằn lằn đang trườn. Trườn lên
Lại trườn xuống. Trườn dọc. Rồi trườn
Ngang. Trườn từ trái sang phải. Lại
trườn từ phải sang trái. Trườn hoài

Hắn cúi nhìn xuống: dưới sàn, một
thằng người đang trườn. Trườn lên
Lại trườn xuống. Trườn dọc. Rồi trườn
ngang. Trườn từ trái sang phải. Lại
trườn từ phải sang trái. Trườn mãi.

Và cứ như thế. Hắn hết nhìn
lên trên tường, nơi con thằn lằn
đang trườn, trườn mãi trườn hoài, rồi
lại nhìn xuống dưới sàn, nơi một
thằng người, cũng đang trườn, trườn hoài

Trườn mãi

HO SHOW

Trên cái nệm hơi màu xanh
có hai con heo từ từ tiến lại
gần nhau và hun nhau, hun
nhau chán hai con heo lại
từ từ lùi ra xa. Lùi ra
xa hết cỡ thì hai con heo lại
từ từ tiến lại gần nhau và hun
nhau, hun nhau chán hai con heo lại
từ từ lùi ra xa. Lùi
ra xa hết cỡ thì hai con heo
từ từ tiến lại gần nhau
và hun nhau. Hun nhau hoài
vậy mà hai con heo vẫn chưa biết
chán, chúng chỉ tạm thời lùi
ra xa. Lùi ra xa hết cỡ thì
chúng tiến lại gần nhau và hun nhau.

SUY RA

*Tôi làm người như tôi làm ngơ
Tôi làm thơ như tôi làm toán**

Hắn bước lên. Cái cầu
thang ngắn. Bóng cầu thang
dài. Bóng đôi chân hắn
dài. Đôi chân hắn ngắn.
Hắn bước xuống. Đôi chân
hắn ngắn. Bóng đôi chân
hắn dài. Bóng cầu thang
dài. Cái cầu thang ngắn.

() lấy thơ Đỗ Kh*

MỘT ĐOẠN KỊCH KHÁC

khán giả phụ hoạ bằng im lặng

Một bàn tay ngửa ra
Ngửa ra Và chỉ ngửa ra

Một cái đầu cúi xuống.
Cúi xuống. Và chỉ cúi xuống

Một cái mặt ngửa lên
Ngửa lên. Và chỉ ngửa lên

Một cái miệng há hốc
Há hốc. Và chỉ há hốc

*(Không tiếng cười. Và không
tiếng gì khác)*

BÀI THƠ, TÔI & NHÂN VẬT THỨ BA

Đó là bài thơ kể về nhân vật thứ ba. Bài thơ kể về nhân vật thứ ba như là chính tôi vì khi tôi đọc bài thơ kể về nhân vật thứ ba thì tôi nhận ra tôi trong chính nhân vật thứ ba đó. Hấn có mái tóc giống mái tóc của tôi, hấn có nỗi niềm giống nỗi niềm của tôi, hấn có những cơn mộng mị giống những cơn mộng mị của tôi, hấn có nỗi đau giống nỗi đau của tôi. Mỗi tối tôi thấy hấn trở về, người dính đầy cát và một ít hơi men lẫn mùi nước biển, hấn đẩy cửa và tôi thấy hấn bước vào, rồi lại là hấn bước vào, tiếp theo lại chính là hấn bước vào, bước vào, bước vào, bước vào như những cái bóng, vâng như những cái bóng hấn bước vào, bước vào, bước vào như những cái bóng, như những cái bóng hấn bước vào tôi.

CÁI LƯƠNG: ĐẤT NƯỚC & QUÊ HƯƠNG

Đất nước từng mềm mại, từng giầy
dựa uốn cong như chữ S, nơi
hắn từng hoảng hốt tránh từng nẻo
đời nghèo, đi loanh quanh một vòng

heo hút. Từng mùa sương giá đã
qua, từng mùa sương giá nữa sẽ
đến. Hắn nhớ từng vết chân đã
qua, lại nằm mơ những con đường

sẽ đến. Hắn lại bán khoán trước
những mảnh đời nghèo. Mùa lũ lụt
nối tiếp mùa ôn dịch. Có người
nằm ngủ còn mơ tiếng vịt kêu.

hắn nhớ đến những con người bỏ
xứ. Như hắn, đi loanh quanh tránh
những nẻo đời nghèo. Họ hoảng hốt
như hắn từng hoảng hốt. Hết ngược

bắc rồi lại xuôi nam. Quê hương
hắn, miền trung cảnh đẹp, xưa từng
nức tiếng phồn thịnh đế đô, nhưng
bài thơ chỉ là bài thơ, và

cảnh đẹp cũng chỉ là cảnh đẹp.
Hắn cũng như ai, trên đất nước
hình chữ S, cũng hoảng hốt như
ai từng hoảng hốt, đi loanh quanh

tránh những nẻo đời nghèo.

CÁI VỎ CHAI: RANH GIỚI ĐỒ VỠ

Đã bao lâu tôi nhốt ở trong
đầu những ý nghĩ lên men trừu
tượng. Những ý nghĩ phản bội chân
lý trừu tượng, những ý nghĩ thành

nếp đòi truy trừu tượng, những cú
sập thành luỹ trừu tượng. Ấy vậy
mà cả trong cơn say tôi cũng
không đủ chút khí tiết để đập

vỡ chai. Những cái vỏ chai vô
dụng, nhằm thoả mãn tính bản ác
khoái đồ vỡ. Đồ vỡ những bức
tường trơ lý, đồ vỡ những mối

quan hệ bất bình đẳng, đồ vỡ
cái thế giới che mờ mọi thế
giới. Đồ vỡ đủ để đẩy lên
tiếng động của sự đồ vỡ. Mà

trên những mảnh vụn ấy người ta
lại dựng lên rồi lại đồ vỡ.

CHIỀU TRÊN ĐỒI THIÊN AN

nhớ Ty, và Huế xưa

Chiều lên đồi Thiên An, một
mình giữa ngàn thông xanh ngát
nhìn cảnh cũ tôi lại nhớ
người xưa. Nhưng cảnh cũ giờ

đây không còn như cũ nữa
và người xưa cũng không còn
như xưa nữa. Cả tôi người
đang ngắm cảnh cũ nhớ người

xưa, giờ đây cũng không còn
như xưa nữa. Cảnh cũ đã
xa rồi, người xưa cũng xa rồi,
và tôi tôi cũng đã xa

rồi cái thời xa xưa ấy.
Cái thời cảnh cũ vẫn còn
là cảnh cũ và người xưa
vẫn còn là người xưa, và

tôi tôi vẫn còn là tôi
của cái thời xa xưa ấy.
Giờ đây chỉ còn một mình
tôi, giữa đồi thông xanh ngát,

giữa cảnh cũ không còn là
cảnh cũ, nhớ người xưa không
còn là người xưa...

CÚ PHÁP CỦA MÙA

khi mùa thu tàn thiên
hạ đua nhau đổ lá
vàng thi ca khi trong

vườn chớm đông ông già
đếm ngược những chiếc lá
còn trơ trên cành rơi

xuống trên đầu tóc đã
hói của ông đã ba
xuân rồi tóc không mọc

thêm nữa, mùa hạ sắp
tới không biết ông còn
đếm lá hay đếm tóc?

NHỮNG SỰ VIỆC XẢY RA

Tôi không thể làm gì với những việc đang xảy ra. Cũng như không thể làm gì với những việc phải xảy ra và đã xảy ra, kể

cả đối với những việc phải xảy ra nên sẽ xảy ra cũng vậy. Tôi không thể làm gì chúng, không thể thay đổi chúng, không thể ngăn

chặn chúng: những việc đã xảy ra, những việc đang xảy ra và những việc sẽ xảy ra. Tôi không thể làm mưa ngừng rơi, tôi không thể

làm gió ngừng thổi, tôi không thể ngăn chặn bão lụt, động đất và sóng thần. Tôi không thể ngăn chiến tranh ở iran, tôi không thể

ngăn bom nổ ở iraq. Nói đâu xa, tôi không thể cứu sự sống của con tôi, tôi không thể ngăn tôi đau buồn, tôi không thể

ngăn những dòng nước mắt, như những dòng mận đắng đời tôi. Tôi không thể, vâng tôi không thể làm gì ngoài việc viết những dòng thơ này

trước những việc đã xảy ra đang

xây ra và sẽ xây ra.

THƠ 8.3

riêng tặng Ty

có phải sự cộng lại đôi
khi là sự giảm trừ khi
nỗi đau tôi và nỗi thống
khổ em là một. Cuộc đời

chúng ta là một. Ước vọng
chúng ta là một. Con đường
chúng ta đi là một. Cả
đến bóng và hình chúng ta

cũng là một. Bàn tay em
xanh như gương mặt tôi khi
em thấp ngọn nến đêm nay
như một sự tái diễn, một

tình yêu tái diễn, những nụ
cười tái diễn, vài nụ hôn
tái diễn, giọt nước mắt tái
diễn. Không gì mới đâu em,

chẳng có gì là cũ. Chúng
ta cứ ngồi đây hai như
một. Hạnh phúc bỏ rơi ta
nhưng nỗi đau thì ở lại.

Nó nuôi sống ta trong tiết
điệu thời gian từng cử động
âm thầm.

SONNET TIỀN ĐƯA

*một hôm anh chào quê nhà
đi là đi nhè về là về đi*

hôm kia anh đã rời
khỏi đây anh đi về
đâu đó, đường anh đi
không phải là đường, không
phải là con đường anh
vẫn đi – con đường anh
một đời đi đi về
về; con đường không phải
con đường dẫn về là
mã; con đường không như
mọi con đường; con đường
đúng là con đường, một
đi là đi, đi là
đi biệt từ khi không

về(), đó anh.*

Ghi chú: () thơ Bùi Giáng*

BÀN GIAO THỂ HỆ

Đụ mạ ăn chi mà
ngu dữ rúra (con nhà
tông khôn[1] giống lông cũng
giống cánh chơ...) mi ngu

hay răng mà đi mần
tôi mần tó bộn tư
bản nước ngoài... răng khôn
lên sở cha mi có

việc chi thì mần... khôn
thì ngồi chơi xoi nước,
cuối tháng lãnh lương, cuối
năm lãnh thưởng... khôn sướng

hơn suốt ngày đi bung
bô đồ bã cho cái
bộn người bóc lột người
nó hay răng? Thiệt tau

khôn biết tụi bây đang
nghĩ cái chi nữa... Đụ
mạ ôn[2] Các-Mác chết
rồi nhưng mà ôn nói

chẳng có câu mô trật
hết... Biu-gờ Biu-ghết[3]
cũng chỉ là bộn buồn
thuộc phiện kiều mới... rồi

mi coi... Ông già lắm

cầm chưa dốc hết nửa
bầu tâm sự thì thăng
cháu U27 hậu

sinh khả ụy (mới lấy
tấm bằng thạc sỹ công
nghệ thông tin) chịu không
nổi lặn đâu mất tấm...

Chú thích:

- [1] khôn (âm địa phương Huế) = không
- [2] ôn = ông
- [3] Bill Gate, chủ tịch tập đoàn Microsoft

DIỄN MỤC

Ai biết tôi từ khi
tôi có mặt ở đây
không tôi không thật có
mặt tôi chỉ là một
mảnh vỡ của tôi thôi
một mặt nạ không hơn
không kém bởi ai đó
nói người không có thật
chỉ mặt nạ của người
là có thật có thật
như cuộc đời có thật
cuộc đời như vở tuồng
có nhiều xen tôi là
tên hề hay là kẻ
sâu bi tôi đang điên
hay tỉnh tôi có thật
hay tôi không thật, tôi
có phải một tôi của
nhiều tôi, một tôi của
nhiều mặt nạ có thật,
không, đúng ra tôi không
thật có mặt ở đây
tôi chỉ là mặt nạ
có thật của cái tôi
không thật vậy thôi.

17.07.07

TRANG TỬ, BƯỚM VÀ NGỤ NGÔN 3

Trang tử tỉnh mộng hỏi
Bướm ta là Bướm hay

mi là Bướm Bướm trả
lời ta là Bướm mà

cũng có thể là mi
nhưng trước hết mi phải

trả lời cho rõ đâu
là mi và đâu là

Bướm Bướm hỏi xong rồi
thì Bướm liền bay đi.

TỰ SỰ 1

nhớ Sori

tất cả những gì thu lượm được
tôi gom vào một cuốn sổ tay
một cuộc đời bằng chữ. một cuộc
chơi. một cuộc hội diện. ngắn. vụn
vặt. có một cái gì đó xảy
ra giữa a và b c và
d và e và... không, không đáng
kể... một chiếc tất nhỏ xíu bỏ
quên đâu đó. đã được giặt sạch
bỏ quên đâu đó... à phải rồi
cuốn sổ tay và chiếc tất nhỏ
xíu. một cuộc đời. bỏ quên. đâu
đó...à phải, phải, có một cái
gì đó xảy ra vào hôm nay
phải rồi... năm ngoái, tháng sáu một
chiếc ô đỏ, chiếc áo đầm xanh...
một dự cảm... một biến cố nào,
không, không gì cả. một trang đời
bỏ quên. co quắp...

19.08.07

TỰ DO TÂN [TAO] HÌNH THỨC

thêm một đôi điều về tân hình thức

cứ đủ 7 chữ là tao rút
cái dùng cứ đủ đúng 7 chữ
là tao cứ rút xuống cái dùng
cứ đủ (đủ, đủ gì, đủ chữ
hay đủ tuổi, tiền, tình, tù, tội)
là tao rút cứ đủ là tao
cứ rút là tao cứ rút cái
dùng đó cũng là cái (luật) rơi
tự do khật khùng của tao vậy.

chú thích [thêm]

trong bài thơ trên có thể đổi *đủ* thành ra *đụ*, cũng vậy (thiền
đăng)

TRỪ TÔI RA

Trong khi thức mắc, thực tại là gì?

Trừ tôi ra, đời là
Âm tôi dù còn ly

Cà phê dù còn nửa
Điều thuốc vẫn đang cháy...

Trên cái gạt tàn...(ở
Trên một cái bàn) tôi

Biết nếu trừ tôi ra
Đời là âm tôi và

Đời không còn gì nữa
Cả không còn cái bàn

Không còn cái gạt tàn
Không thuốc lá cà phê

Không gì nữa cả (trừ
Tôi ra không ai biết

Điều này tôi chắc vậy)
À thế thì khoan hăng

Trừ tôi ra nhé

11.09.07

THI SĨ CHỊU CHƠI

tặng thi sĩ phi thi, Nguyễn Đăng Thường

là khi nổi hứng chàng bơi
bơi trong không khí như chuồn
chuồn là khi cỡi trường chàng
chạy chạy ra phố tìm ra
rồi tìm ra rồi là khi
nổi điên chàng giết giết một
đòn chết bầy bầy con ruồi
là khi đòi truy chàng kêu
mẹ nó ơi mẹ nó ơi
gí buổi...

THI SĨ: CHÀNG & ĐỜI

Phải gọi thi sĩ là chàng
vì chàng không muốn gọi chàng
là thi sĩ, chàng muốn ứng
dụng suy tư của chàng vào
đời, và muốn ứng dụng đời
vào suy tư của chàng, chàng
nghĩ ra điều này khi chàng
đang suy tư về đời, và
khi chàng suy tư về đời
đời không có mặt chàng, bởi
thế khi chàng ngừng suy tư
để bước vào đời, đời có
chàng, nhưng khi đời có chàng
thì cũng chính là lúc chàng
không còn suy tư về đời.
nghĩ cho cùng chàng cho đời
mà không suy tư thì còn
chi là đời vì vậy tốt
nhất chàng hãy cứ là chàng
và đời hãy cứ là đời

LỮ HÀNH

Tôi đã viết dòng này
trước khi sang dòng khác

tôi đã nói lời này
trước khi nói lời khác

tôi đã đi con đường
này trước khi đi con

đường khác, tôi đã làm
con người xa lạ này,

trước khi làm con người
xa lạ khác, tôi đã

ngồi giữa thơ đại này
trước khi ngồi giữa thơ

đại khác, thậm thoát mười
năm qua. Và tôi còn

dần bước

HÃY VUI KHI ĐỜI MANG ĐẾN *

em bé quỳ lạy bên
đường, em bé như những
em bé, da đen nhem,
sống nhờ vào những đồng
tiền xin được khi quỳ
lạy bên đường. em bé
tóc hung, mặt mũi nhem
nhuốc, mắt ướt và buồn,
quỳ lạy tôi và người
qua lại bên đường. tôi
cho em bé một đồng,
ai cho em, ai mang
đến cho em, em bé,
em bé quỳ lạy bên
đường, là ai nhỉ, ai
mang đến, cho em... *một
cành hoa giữa tâm hồn?**

Chú thích: (*) và (**) lời nhạc TCS trong ca khúc *Đời gọi em biết bao lần*

LƯỠI DAO, VẾT CỬA, KỶ NIỆM

Tôi chạm vào kỷ niệm như
lưỡi dao sắc chạm vào tay
tôi chảy máu. Và kỷ niệm
chỉ còn là kỷ niệm như
vết cửa chỉ còn là vết
cửa. Nhưng điều làm tôi đau
là kỷ niệm không chỉ là
kỷ niệm và vết cửa không

chỉ là vết cửa. Nó còn
là một điều có thực trong
quãng đời tôi sống, là tiếng
nói trong hiện tại vọng về
từ quá khứ, nó trở nên
một quá khứ sống động như
nó từng là hiện tại của
ngày hôm qua, ngày hôm qua

nữa, hay nó từng là hiện
tại của ngày hôm kia, ngày
hôm kia nữa. Như vết cửa
là vết cửa của hôm nay
như vết cửa là vết cửa
của hôm qua, ngày mai, ngày
mốt. Nào có sá gì một
vết cửa, vết cửa chỉ là

dấu vết bàn tay chạm vào
lưỡi dao chảy máu như dấu
vết kỉ niệm một ngày như
mọi ngày, trong gian bếp cũ,

trong ngôi nhà cũ... một ngày
như bất kỳ ngày nào quá
khứ hiện tại tương lai quãng
đời sẽ sống...

TD 27.04.07-10.05.07

NHỮNG CHIẾC CỐC THỦY TINH...

Vô tư, lặng lẽ bên ta
những chiếc cốc thủy tinh, những
chiếc cốc bằng sứ, đêm nay
ta trở về, gió bụi mới

mệt, các em lặng lẽ chuốc
rượu tràn trề, à mà đâu
cần cứ phải là rượu, các
em xua tan cuộc lũ bằng

những lá trà, bằng chất nước
vàng chanh với mùi thơm thoảng
nhẹ tênh. Vô tư lặng lẽ
bên ta, các em rót đầy

ta bầu nhiệt huyết ngày đông
hay tháng hạ. Những chiếc cốc
của ta, những chiếc cốc thủy
tinh, những chiếc cốc bằng sứ

đựng linh hồn ta những lúc
rã rời, cứ vô tư như thế,
lặng lẽ như thế, nồng nàn
như thế, ôi những chiếc cốc,

những chiếc cốc đựng bao mùa
phiêu bạt trong ta.

TD 05.19.07

Thơ
NGUYỄN TẮT ĐỘ

ĐOÀN KHÚC

1.

Thành phố có nhiều cây sáng nay,
tôi đứng nhìn cây thấp, cây cao...
cây nào cũng có nhiều vết sẹo,
những vết sẹo lặng im, không muốn
nói với ai lời nào... cũng như
những phận người, không có chung nỗi
buồn nhưng thở dài chung tiếng...

2.

Thành phố có nhiều đường, tôi thường
đi lạc. Những con đường giống nhau,
giống nhau và rất lạ... Lòng người
nhiều nẻo. Tôi như trẻ lên ba,
cứ tưởng ai cho kẹo cũng là
người tốt, lắm khi buồn bã về nhà...

3.

Trời vào xuân hoa thơm... Hoa cũ
trên cành hoa mới. Trăm năm vẫn
luân chuyển trường tồn. Người cuốn cuộn
mua sắm, cuốn cuộn làm mới lại
vui buồn. Phố Nguyễn Huệ người người
chen chúc, em đừng tưởng như thế

là đông đúc, chỉ là cô đơn
tiếp nối những cô đơn... Tôi sẽ

4.

thức trong đêm giao thừa... như đã
thức trắng những đêm dài trần trở,
chỉ có điều tôi sẽ không động
đến những câu thơ đã bắt đầu
mục rữa... Ngửa bàn tay, tôi sẽ
lại bói cho mình...

...

VÙNG HU' ẢO

Này nhé, có hai cái gương lớn được đặt đối diện nhau. Ta bước vào giữa, bước vào từ bên trái hay bên phải thì điều đó không quan trọng, quan trọng là khi ta bước vào, ta sẽ thấy rất nhiều ảnh của ta. Có rất nhiều ta-phản-chiếu phía trước. Có rất nhiều ta-phản-chiếu phía sau. Nhưng chỉ duy nhất một ta-phản-chiếu từ ta ở phía trước, và cũng chỉ duy nhất một ta-phản-chiếu từ ta ở phía sau... Những ta-phản-chiếu còn lại là những ta-phản-chiếu cấp bậc thứ n (với $n > 1$)... Đừng tìm hiểu xem ta-phản-chiếu nào là ảnh phản chiếu của ta-phản-chiếu nào. Cũng đừng đại dột mà đếm xem có bao nhiêu ta-phản-chiếu. Chỉ cần biết có một ta-thật đang đứng đây và hai cái gương thật, một phía trước và một phía sau. (Theo một cách nào đó, ta đang đứng đây cũng chỉ là ảnh của chính mình với $n=0$)... Hãy thử nhìn ta trong gương... Không! phải nói là nhìn những ta-phản-chiếu trong mỗi cái gương (cũng là ảnh phản chiếu). Ta cười thì chúng cũng cười, ta khóc thì chúng cũng khóc. Sự phản chiếu và phản chiếu tiếp nối như một quy luật. Mỗi lần phản chiếu là mỗi lần chúng nhỏ lại và xa thêm. Ở phía xa và sâu của thị giác, tất cả hòa

chung thành một điểm ảnh, và dĩ nhiên trong cái điểm ảnh đó vẫn còn rất nhiều ta-phản-chiếu, cũng như vẫn còn rất nhiều cái-gương-phản-chiếu. Ta không thể nhìn thấy và không sờ được chúng nhưng ta tin là có chúng. Tất cả những ảo ảnh đó có vì ta có, vì 2 cái gương kia có, và vì 2 cái gương kia đặt đối diện nhau... Chúng nó không có nếu ta không có, nếu thiếu hai cái gương kia, hoặc nếu có hai cái gương đó nhưng chúng không nằm đối diện nhau. Thế thì cái sự "có" đó là thật-có hay không-thật-có?! Trả lời: Chúng nó không-thật-có nhưng không phải không có. Biết thế được rồi. Bây giờ thì ta bước ra ngoài thôi! Chứ đứng mãi trong vùng hư ảo làm gì!?

BÀI TIN (HUYỀN) CHO EM

Viết cho Băng Châu

Anh nói anh đang tin và niềm tin
đó đang làm nên điều kì diệu thì
có người lại hỏi anh đang tin vào
ai và đang tin vào cái gì . Anh
là kẻ vô thần và không có đạo

mà nếu hữu thần thì chính em là
vị thần đó của anh và nếu có
đạo thì tình yêu của em là đạo
của anh ví dụ bây giờ anh gặp
lại người đã hỏi anh thì anh sẽ

mỉm cười mà trả lời rằng anh đang
tin vào người mà anh đang tin em
là người mà anh tin em là ai
đó là bí mật của trái tim anh,
mà nếu là bí mật thì chắc chắn

anh sẽ không nói đâu và anh đang
tin vào cái gì ư? anh đang tin
vào điều mà anh tin mà điều anh
tin cũng chính là bí mật của trái
tim chỉ có anh và em biết rõ.

HAI CÂU

Tôi nhặt được một câu thơ bên vệ đường trên gói xôi nóng hổi mà bà lão bán xôi vừa cho người ăn mày, bên hông xe đẩy của bà lão tôi thấy một tấm biển nhỏ ghi chữ “1 ngàn / gói”.

Tôi nhặt được một câu thơ trong một nhà hàng trên món Cua Hoàng Đế mà một đại gia vừa gọi để làm vừa lòng cô gái ăn mặc như một con điếm, menu đề giá “1 triệu 5 trăm ngàn”.

Tôi ghép hai câu ấy lại thành bài Tân Hình Thức và tôi viết phía sau những con chữ đang hiển hiện này, ai đọc được thì đọc!

(NHỮNG) NGƯỜI ĐIÊN

Hắn thích chạy vòng vòng và
vừa chạy vừa quay vậy mà hắn không
chóng mặt thậm chí hắn còn
cười khoái chí hắn cứ chạy vòng vòng

ngày này qua ngày khác và
vừa chạy vừa quay lúc tỉnh cũng như
lúc say ban ngày cũng như
ban đêm hắn không ngủ người ta bảo

hắn điên và khăng khăng bảo
hắn điên hắn vẫn chạy vòng vòng và
vừa chạy vừa quay cho giống
sự chuyển động của cái hành tinh mà

hắn và loài người đang sống

...

VIẾT CHO CẬU

Hôm nay, gặp lại Mợ Hai. Mợ kể đêm đó ông nói trong người hơi mệt, kéo mền đắp ngang ngực, đan hai tay đặt trên bụng, đêm đó ông đi lúc nào không hay. Đã hai năm rồi. Cậu

qua đời đã hai năm mà tôi không hề hay biết. Không ai trách mà tự thấy mình có lỗi. Đời sống vô thường! Nhớ lần cuối cùng gặp, Cậu cứ dặn đi dặn lại: "Có rảnh lên thăm tao".

Vậy là không bao giờ còn có dịp như thế nữa rồi. Còn những ai đã ra đi mà mình không hề hay biết? bây giờ, nếu mình ra đi thì có ai hay biết không? (lại hỏi ngớ ngẩn)

RA ĐI VÀ Ở LẠI

Hay tin bạn đã ra đi vì
tai nạn, sau cơn bàng hoàng chợt
thấy đời sống vô thường làm sao...!
Còn đó rồi mất đó. Đời sống

thật mong manh. Đến rồi đi, như
điền chớp, như sương tan. Vừa mới
trò chuyện với bạn hôm qua, hôm
nay phải làm quen với ý nghĩ

sẽ không còn gặp bạn trong đời...
Mỗi ngày qua đi là mỗi ngày
bấp bênh giữa có và không, giữa
còn và mất. Đứng ở ranh giới

đó mà nhìn, bỗng thấy quý cái
thân giả tạm này, bỗng muốn nhanh
chóng làm nhiều điều lợi ích hơn
cho đời, bỗng muốn quì dưới chân

cha mẹ mà hối lỗi, bỗng muốn
ôm chặt bạn bè để thấy lòng
nhau ấm lại, bỗng muốn đến thăm
em và chúc em hạnh phúc... Bởi

có thể ngày mai, hay thậm chí
lát nữa đây, thân tôi sẽ hoà
theo gió bụi... mà nếu có thật
như vậy thì mọi người cũng đừng

buồn, vì tôi sẽ vẫn còn đâu

đó... Cái còn không thật, cái mất
cũng không thật. Bạn ra đi nhưng
bạn có đi đâu, vẫn tồn tại

theo cách riêng mà từng người cảm
nhận. Tôi còn ở lại mà như đã
ra đi trong lòng một người...

TÔI VỪA NHÌN THẤY EM

Tôi vừa nhìn thấy em
trong bãi giữ xe của
Thư Viện Quốc Gia. Lòng
tôi lại ngổn ngang những
gì không rõ. Tôi muốn
kêu em, nhưng rồi có
cái gì đó đã ngăn
tôi lại. Có gì gần

như sự ngại ngùng. Ừ,
có lẽ là ngại ngùng.
Tôi không thể làm một
cuộc gặp gỡ trong sự
tình cờ mà em không
mong đợi... Tôi đứng đó,
khoảng cách không xa lắm,
vừa đủ cho tôi nhìn

rõ em mà em không
nhìn thấy tôi... Em đã
khác xưa nhiều lắm. Tôi
ngây ngô, bây giờ mới
nhận ra điều đó... Tôi
đã lạc mất em, lạc
mất em giữa bộn bề
những giao tiếp, hẹn hò
(của em)...

NHẬT KÍ CHO MỘT NGÀY

Sáng

Soi lại, không thấy mình
trong gương, tôi chẳng buồn
đi tìm, thản nhiên ra
cửa, gió ghé tai nói
nhỏ: "Có một điều gì
vừa hóa hư không"...

Trưa

Gặp bạn. Bạn bảo: "Đừng
sống với nó nữa, nó
là người tình bạc bẽo,
những ai sống hết lòng
với nó sẽ không có
kết quả vui đâu", "Ừ,
chắc cũng sẽ có ngày
tao từ bỏ hẳn Thơ."

Chiều

Đi về trên con đường
quen thuộc, đám mây trên
đầu biến hình liên tục.
Lúc hóa hình Đức Phật,
lúc thành hình súc sanh,
có lúc lại tách ra
nhiều đám nhỏ... Phù vân!
Tụ tán vô thường!...

Tôi

Hàng cây hai bên đường
đã chuyển sang trạng thái
khác. Tôi chuyển mình thành
tôi của đêm... trong góc
nhỏ riêng mình... lặng lẽ...
triền miên như một điệu
an ủi rất bình thường ...

LÃO

Lão ở tù không biết đã bao lâu
Mà có lẽ khoảng thời gian ấy cũng
Dài như cuộc đời của lão người ta
Thấy lão hay cười, lão có thói quen

Nhìn ra khung cửa tù ngắm những gì
Bên ngoài ngắm những người bên ngoài cứ
Ngày này sang ngày khác và hễ có
Ai đi ngang thì lão nói với ra

Ngoài rằng: "những người trong ấy khỏe không?
Cố gắng cải tạo cho tốt nhé, rồi
Có ngày các người sẽ được tự do
Như tôi thôi! ha ha ha... ha ha..."

TANG THƯƠNG

(Một ngày sau khi Cây Cầu đang xây ở Cần Thơ bị sập)

Vết nứt xé ra thấy hàng chục
Xác người nhiều người chết tại chỗ
Nhiều người chết ngay khi vừa được
Kéo ra khỏi đồng đồ nát chi
Toàn bê tông sắt thép và trên
Những chiếc máng cứu thương đã chiến

Không ngừng rỉ máu nhiều người chết
Trong bệnh viện người sống mặt cắt
Không ra miếng máu nào hai chữ
Tang thương viết bằng những dòng máu
Đã tuôn và những giọt nước mắt
Mất con mất chồng mất anh, em

Nhe hững phận người nặng nề cái
Khối bê tông ấy bất lực không
Biết làm sao nâng lên được còn
Nhiều người mắc kẹt đưa tay vẫy
Vẫy phía trên cao tiếng kêu cầu
Cứu phía dưới bất lực không biết

Làm sao làm sao làm sao đây
Nguyện cầu cho con số tử vong
Là thấp nhất, ai bị thương mau
Chóng hồi phục làm ơn làm ơn
Hãy nhanh lên nhanh lên cứu những
Người còn mắc kẹt họ sắp không

Chịu được nữa rồi anh tôi đâu

Em tôi đâu cha tôi đâu đâu
Rồi bàng hoàng nhói nhói xem cái
Danh sách những nạn nhân tử nạn
"Vô danh (nam)" thấy lo sợ chứ
Có thể đó là anh là em

Là cha hay là chính tôi đó
Mà mẹ kiếp trong cái tang thương
Này không hiểu sao bọn đưa tin
Chúng nó vẫn còn có thời gian
Đóng dấu bản quyền to tổ chẳng
Lên mấy cái hình ấy được nhi!?

ĐOÀN NGƯỜI

1.

Một số người đi quá nhanh
Quá nhanh so với thời đại của mình
Nên phải ngồi chờ đồng loại
Trong một căn phòng không mấy tiện nghi
Vài người trong số đó vừa
Đi vừa cúi đầu lo sợ không biết
Bao giờ thì người cùng thời
Với mình đưa mình lên giá treo cổ

2.

Một số người vừa đi một
Quãng thì dừng lại đào bới họ đào
Bới để tìm ngọn nguồn của
Sự thật mà sự thật là cái gì
Tôi cũng chưa biết, nhưng này!
Bạn đừng có sốc khi tôi bảo rằng
Lịch sử chỉ là một bộ
Sưu tập những sự kiện không đáng có
Đừng có mà đào bới nữa
Vì hành động đó có thể là tự
Đào hố chôn sống chính mình

3.

Một số không ít đang bước
Tụt rất xa rất xa phía sau chính
Họ chứ không ai khác là
Nguyên nhân khiến cho đoàn người cứ dài
Lê thê lếch thếch lôi thôi ... được cái
Họ là những người kiên định
Rất kiên định nhưng bạn biết gì không ?!

Nhiều khi mà thường thì sự
Kiên định lại trở thành qui dũ trong
Cái đầu hạn hẹp (của chúng)!

BÀI TÌNH SỐ 2

Tình yêu đẹp như một buổi chiều
Trên bãi biển có mây có gió
Có con sóng vỗ bờ cát vàng
Có đôi tình nhân (có thể là

Anh và em, cũng có thể là
Một đôi tình nhân khác) bước đi
Tay trong tay, mắt nhìn về phía
Xa xa trong trí tưởng tượng có

Một chôn bình yên trong đôi môi
Gắn chặt trong đôi mắt nhắm nghiền
Trong niềm hạnh phúc trào dâng họ
Quên rằng chút xíu nữa là đêm.

CỘT CHỐNG TRỜI

Tôi leo lên một
Cây cột chống trời.
Ôi những cây cột
Vuông góc với mặt
Phẳng của trần gian

Con người leo lên
Ai chưa leo thì
Leo ai đang leo
Thì tiếp tục leo
Tôi tiếp tục leo

Lên leo lên đôi
Lần vượt tay tuột
Xuống tuột xuống rồi
Lại leo lên leo
Lên rồi thất vọng

Mà hình như là
Hốt hoảng khi nhận
Ra trên kia chẳng
Có gì vậy những
Cây cột dựng lên

Đâu phải để leo
Lên bởi trên kia
Đâu có gì trên
Kia không có gì
Nên tôi tuột xuống

Trong nỗi lo lắng

Lỡ đâu tôi đã
/đang ở thiên đàng?!

DO IT AGAIN!

Con người đi tìm nhiều thứ, rồi
cũng thấy trong số những thứ ấy
có cái con người gọi là Không-
phải-của-mình có cái con người
gọi là Của-mình trong số những
thứ ấy có cái con người gọi
là Không-phải-mình có cái con
người gọi là Mình trong số những
cái Không-phải-của-mình có thể

có cái Của-mình trong số những
cái Của-mình có thể có cái
Không-phải-của-mình trong số những
cái Không-phải-mình có thể có
cái là Mình trong số những cái
là Mình có thể có cái Không-
phải-mình. Tìm đi! Tìm lại trong
số những cái mình đã tìm thấy...
Nhìn đi! Nhìn lại để thấy lại
những cái mình đã từng nhìn thấy...

?

“Thưa Cha, cho con hỏi
một câu hỏi được không?”

“Ta rất sẵn lòng, con
cứ hỏi, và ta sẽ

trả lời trong khả năng
mà ta có thể”, ”Dạ,
người ta có thể nào
phạm tội với con vật

không, thưa Cha? Ồ, có
chứ! Ngay cả với ngọn
cỏ, hễ làm hại là
đã phạm tội, không ai

có quyền làm hại những
sinh linh khác”, ”Cảm ơn
Cha, để con về bảo
lại những con người kia”.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG Ở TRẠM XE BUÝT

Có một người đàn ông ngồi
ở trạm xe buýt có vẻ như đã
ngồi từ lâu lắm mà cũng
có vẻ như không bởi vì trong vẻ
mặt của ông như chờ đợi
mà hình như cũng chẳng chờ đợi một
cái gì dù mỗi lần xe
buýt dừng lại ông đều ngẩng mặt lên
nhìn mỗi lần xe buýt dừng
lại thì một vài người khách xuống xe

và một vài người khách khác
thì chen nhau lên xe còn ông thì
chỉ ngẩng mặt lên nhìn rồi
khi xe chạy ông lại trở về cái
tư thế cũ là tư thế
nhìn có vẻ như đã ngồi từ lâu
lắm mà cũng có vẻ như
không bởi vì trong vẻ mặt của ông
như chờ đợi mà hình như
cũng chẳng chờ đợi một cái gì, những

người ngồi chờ nơi trạm xe
buýt này cũng chẳng bận tâm về sự
có mặt của ông bởi họ
nếu không chờ chuyến xe buýt này thì
cũng đang chờ chuyến xe buýt
khác nên nếu không chú ý thì có
thể sẽ lỡ chuyến và phải
ngồi chờ chuyến tiếp theo cách khoảng mười
hoặc mười lăm phút sau nên

họ chẳng cần thiết phải bận tâm đến

sự có mặt của ông lão
vói vẻ mặt như chờ đợi mà hình
như cũng chẳng chờ đợi một
cái gì kia để tôi nói cho bạn
nghe nếu bạn là người đang
đứng cạnh lão hoặc có đi ngang con
đường này thấy lão ngồi nơi
này thì cũng đừng bận tâm chi cho
mệt vì lão chỉ ngồi đó
thôi không để làm gì cả nhà lão
sát ngay bên trạm ấy mà.

VỆT MỤC & TỜ GIẤY

Tôi quệt một vệt đen lên tờ giấy trắng. Một vệt đen trên tờ giấy trắng. Tôi mang đi hỏi người. Có người nói: "Một vệt đen". Có người nói: "Một tờ giấy trắng". Có thể vì không thấy một vệt đen, hay thấy tờ giấy trắng kia còn hữu dụng. Tôi thì nói: "Một tờ giấy trắng có vệt đen". Lại nữa, tôi

quệt một vệt đen lên tờ giấy đen. Tôi mang đi hỏi người. Ai cũng bảo: "Một tờ giấy đen". Có thể vì không ai thấy vệt đen. Một vệt đen trên tờ giấy đen thì làm sao mà thấy ! Duy chỉ mình tôi biết rõ, trên tờ giấy đen có vệt đen. Lại nữa, tôi...

VIÊN DUNG

Khi tôi không thể tiến thêm một bước
thì tôi sẽ lùi lại một bước và
khi tôi không thể lùi lại một bước
thì tôi phải tiến thêm một bước. Nếu
tôi không thể tiến thêm một bước mà
cũng không thể lùi lại một bước thì
bạn nghĩ tôi làm gì? Đúng yên à?
Không đâu! bởi tôi không phải là vật
vô tri trước những biến đổi vô thường
của cuộc sống, nên nếu tôi không thể
tiến thêm một bước mà cũng không thể
lùi lại một bước thì tôi sẽ lùi
lại một bước để đối đãi với cái
không-thể-tiến-thêm-một-bước, đồng thời
sẽ tiến thêm một bước để đối đãi
với cái không-thể-lùi-lại-một-bước.
Lùi lại một bước, tiến thêm một bước
là Hai mà như Một, là Một mà
như Hai. Tôi tiến thêm một bước khi
đang hướng mặt về phương Đông chẳng khác
gì mấy so với việc tôi lùi lại
một bước khi đang hướng mặt về phương
Tây, cũng như tôi lùi lại một bước
khi đang hướng mặt về phương Đông chẳng
khác gì mấy so với việc tôi tiến
thêm một bước khi đang hướng mặt về
phương Tây. Tiến thêm một bước là giống
mà không giống như lùi lại một bước.
Lùi lại một bước là giống mà không
giống như tiến thêm một bước. Vì thế
nên có tiến và có lùi, cũng vì

thế không có tiến và không có lùi.

ĐỪNG HỎI TÔI

Xin lỗi vì tôi không có
câu trả lời cho câu hỏi của anh
bởi nếu như tôi có khả
năng trả lời câu hỏi đó thì tôi
đã không có mặt nơi này
mà có lẽ tôi đang hiện diện ở
một miền không gian khác trong
khi có lẽ anh vẫn đang
hiện diện nơi này và lần cuối cùng
tôi nhắc lại đừng hỏi tôi
những câu hỏi như thế vì tôi không
có khả năng trả lời mà
cũng có thể tôi có khả năng trả
lời nhưng tôi không thể trả
lời câu hỏi của anh ngay lúc anh
hỏi bởi anh rồi cũng sẽ
không hiểu nổi câu trả lời cho câu
hỏi mà anh đang hỏi, nên
lần cuối cùng tôi nói: Đừng hỏi tôi.

VÙNG NƯỚC KHÁC

Trời hạn mọi thứ đều khô
cây khô cỏ khô côn trùng chết khô,
ao nước cạn khô, con cá
rô với bản năng của loài thủy sinh
biết mình sắp chết khô nên
cố sức lóc mình ra khỏi vũng nước
đi tìm một vũng nước khác
một vũng nước khác nghĩa là không phải
vũng nước nơi mà nó đã
lóc mình ra khỏi đó nhưng khổ nỗi
vũng nước nó tìm ở đâu
trên mặt đất khô khốc này những vết
nứt to hơn ngón tay người.
Con cá rô cố lóc mình đi trên
mặt đất, lóc mình đi tìm
một vũng nước khác, không may chẳng còn
vũng nước nào khác ngoài vũng
nước nơi mà nó đã lóc mình ra
khỏi đó. Con cá rô chết
khô trên đường đi tìm vũng nước khác.

TAN VỖ

Có lẽ nào âm thanh
này sẽ chìm vào im
lặng khi bản nhạc chấm
dứt. Bản nhạc không lời,

nốt nhạc nằm im trong
day dứt. Bản nhạc không
lời đã vang lên khi
đôi ánh mắt nhìn nhau

nhói đau. Nốt nhạc chẳng
là gì khi đây đàn
thôi run. Anh và em
lặng im nghe nốt nhạc

cựa mình như muốn nói:....
Bản nhạc không lời nằm
trên trang giấy nhói đau

TÔI ĐÃ LÀM NHƯ THẾ

Tôi úp đôi tay trên mặt bàn
Trái đất vẫn đang quay, gió vẫn
đang thổi, sông vẫn đang chảy và
mặt trời vẫn gởi những tia nắng

ấm áp vào ô cửa chật hẹp
của phòng tôi. Tôi úp đôi tay
trên mặt bàn, cố giữ cho tay
mình không lật ngửa, kẹp chặt những

âm thanh, định vị những náo động
Tôi úp đôi tay trên mặt bàn
mỗi ngày một đôi phút để không
bị cuốn trôi theo những dòng sông

để không bị nghiêng ngả theo những
con gió. Tôi úp đôi tay trên
mặt bàn, tập độ lượng với người
tập khoang dung với mình, tập nhìn

sự vật như thực thể màu nhiệm
(thực thể với bản tánh chơn-như
không thể nào thay đổi). Tôi vẫn
úp đôi tay trên mặt bàn, tâm

không vọng niệm và an trú trong
từng hơi thở để cảm nhận niềm
hạnh phúc trong sự tĩnh mặc của
cái bây giờ ...

CÀ PHÊ SÁNG

Hãy uống cạn ly cà phê sáng nay
của anh đi! Trong ly cà phê của
tôi có giọt nước mắt. Trong ly của
anh có giọt máu hồng và cho tôi

nói nhỏ điều này. Hãy cho tôi đi
bằng đôi chân của anh vì chân tôi
không còn nữa. Cho tôi sờ cuộc đời
bằng đôi tay của anh vì tay tôi

không còn nữa. Cho tôi nhìn cuộc đời
bằng đôi mắt của anh vì mắt tôi
không còn nữa. Cho tôi nói tiếng người
bằng thanh quản anh vì cổ họng tôi

không còn nữa... Hãy uống nốt những giọt
cà phê còn lại của anh, những giọt
cà phê vui sướng, những giọt cà phê
muộn phiền, những giọt cà phê trung tính,

tôi nói nhỏ điều này: Hãy cho tôi...

CHỦ NHẬT BUỒN

*Cảm tác trong một đêm nghe đi nghe lại bài
Gloomy Sunday*

Hỡi những linh hồn đã ra đi
trong cơn tuyệt vọng hãy về bên
ta chiều nay, hãy ngồi lại cùng
trái tim buồn bã này, rồi cùng

nhau chết thêm lần nữa. Ta đã
không còn đôi tay, đôi tay diu
em ngày ấy, giờ đang bầu vú
vào hư không. Ta đã không còn

đôi chân, đôi chân hứa sẽ cùng
em đi hết quãng đường giờ đang
thất thủ miền tịch lặng. Ta đã
không còn đôi môi, cũng không còn

con tim. Em có nghe hơi thở
ta hoà trong gió bụi, có nghe
lời yêu trong giông bão toi bời.
Ta đã không còn là ta, bởi

ta chỉ còn là niềm cô đơn
bất tận là một nỗi đam mê
tuyệt vọng trong đời. Hỡi những tình
nhân đã đánh lòng lia bỏ nhau

Hỡi em, ta và những linh hồn
đã ra đi trong cơn tuyệt vọng
hãy về đây chiều nay, hãy ngồi

lại trong cơn buồn bã này, rồi
cùng nhau chết thêm lần nữa...

MỘT NGÀN LỜI NÓI DỐI

Một ngàn lời nói dối sẽ thành
chân lý, điều bạn đang tin là
gì?! Tôi đã sống và đang đi

trên con đường của loài người. Cỏ
đã mọc xanh um hai bờ lịch
sử cùng những đoá hoa không hương.

Một ngàn lời nói dối sẽ thành
chân lý, điều tôi đang tin là
gì?! Tôi đã nghe nói tới từ

tự do, nhưng đâu đó trên đường
này tôi vẫn thấy con người bị
áp bức. Tôi đã nghe nói tới

hạnh phúc, nhưng đâu đó trong những
đền đài, tôi vẫn thấy con người
khổ đau. Tôi đã nghe nói tới

giàu sang, nhưng đâu đó dưới những
mái hiên nhà vẫn có người trốn
mưa nắng. Tôi đã nghe nói tới

công bằng, nhưng đâu đó trong những
phiên toà vẫn có bóng dáng của
sự thiên vị. Chân lý mà bạn

và tôi đang tin mang đậm màu
lý tưởng, mà lý tưởng có là
gì?! Khi một ngàn lời nói dối

đã thành chân lý...

QUÁN CÀ PHÊ

Tôi vẫn thường đến đó
mỗi buổi chiều ... để nghe
thời gian bước đi từng
bước chậm rãi, để nhìn

những vạt nắng cuối ngày
chưa nở tắt ... Không gian
ở đây thật yên tĩnh.
Và chiều nay, tôi chợt

nhận ra mùa thu đã
về... Bây giờ đã là
mùa thu, em đã không
còn là em của ngày

xưa, dù đất trời vẫn
vậy, dù tôi vẫn là
tôi của một thời yêu
em tha thiết. Sợi dây

tình mong manh không đủ
sức buộc chặt hai người.
Nỗi đau đã nguôi ngoai
nhưng niềm tiếc nhớ vẫn

không phai... Con đường tôi
về sào sạt lá vàng
rơi ... Tôi lại hình dung
dáng em của một thời ...

BỨC TRANH TĨNH VẬT

Em nghe không sự lặng im trong
bức tranh tĩnh vật, sự lặng im
của vết nứt mơ hồ. Từng nét
cọ hoài nghi, chân thành là giấy

vẽ, sắc màu mỗi ngày phủ lên
đến khi em không còn nhận ra
nó nữa. Em chỉ thấy những mảng
màu, những mảng màu trong bức tranh

tĩnh vật, ca hoài bài hát của
lặng im. Sự lặng im của vết
nứt mơ hồ. Trên chiếc lọ nửa
bên là ánh sáng, nửa kia chìm

khuất trong đêm, phía nào cũng nghe
điều tan vỡ ...

BẮT CHỢT

Bắt chợt tôi bắt gặp đôi mắt em
trên gương mặt của người con gái khác.
Giọt nước mắt lăn dài ngổn ngang miền

kí ức. (Ngày xưa khi lặng đứng nhìn
em xa khuất, tôi linh cảm không may
cho cuộc tình)... Không ngờ, đôi mắt tôi

mong mỗi tìm tháng năm dài biển biệt
lại hiện lên trên gương mặt của người
con gái khác. Tôi mông lung theo giọt

nước mắt buồn. Bắt chợt tôi bắt gặp
tôi quá khứ đang còn cào trong tôi
bây giờ. Đâu hiện thực đâu nỗi nhớ ?!

Bắt chợt tôi bắt gặp hình bóng mình
trong ánh mắt như của em ngày đó.
Bắt chợt lặng thinh ...

MỘT LẦN

Một lần ta ngồi lắng nghe, tiếng
trăng rơi đều trên ngói. Thời gian
qua quá vội, quý báu phút giây
này... Một lần nhìn vào đêm sâu
bỗng nghe yêu ma trò chuyện, than
vãn những khổ đau của kiếp người...

Một lần ta hoá thành giọt mưa
lang thang khắp cùng thế giới. Ta
hoá trăm thân, phiêu du luân hồi...
Một lần ta tưởng mình kiếp sau
lặng ngồi nhớ mình kiếp trước. Những
ký ức buồn vui ẩn vào đất cát...

NHỮNG TOÀ NHÀ

Những toà nhà mọc lên
trong thành phố cũng như
nấm mốc mọc lên từ
thanh củi mục.. Những toà

nhà cao tầng mọc lên
như những chiếc hộp vuông
chôn người sống. Mọc lên
ngay cả trên mộ phần

của người chết. Những toà
nhà thi nhau mọc lên
chen chúc nên không đủ
chỗ nằm cho một người

lang thang, vô gia cư.
Người đàn ông ra công
viên nằm ngủ, ngược nhìn
những toà nhà cao tầng

đã mọc lên, trên nơi
mà ngày xưa từng là
căn hộ nhỏ của ông

...

NHẬN DIỆN

Giấc mơ nào từng đem lấp lánh
ánh hào quang của đồng tiền. Ôi!
giấc mơ chật hẹp. Ôi! giấc mơ
ngực tù. Ánh đèn nào rục rờ

sắc màu, gieo giả dối vào mắt,
không ai nhận ra nhau. Âm thanh
nào vội vã, ồn ào... Không ai
nghe được nhau. Sự lặng im chỉ

còn trong công rãnh. Sự lặng im
kinh dị, sự lặng im đề phòng.
Những gương mặt nào cười xong là
trống rỗng, cười xong là lạnh lùng.

Những gương mặt khóc cười như kịch
diễn ra hàng ngày. Những tình nhân
nào môi thốt lên lời tha thiết
mà lòng thì toan tính thiệt hơn?

Thơ
GYANG ANH IÊN

HỎI

Hai người đàn bà vẫn
còn mãi ngồi đan lưới
hỏi nhau về cái gọi
là định mệnh. “Có chăng

cái chết là do trời
định?” Người đàn bà thứ
nhất nhìn ra biển, nơi
con sóng thần đang di

chuyển với vận tốc của
chiếc máy bay ban nãy
chẳng biết bay về đâu
ngang qua bầu trời phía

dưới có hai người đàn
bà vẫn còn mãi ngồi
đan lưới hỏi nhau về
cái gọi là định mệnh.

“Không có đâu, ví dụ

nếu như hàng ngàn người
cùng chết do động đất,
lũ lụt hay hỏa hoạn

thì chẳng lẽ số kiếp
họ lại giống nhau hay
sao?” Người đàn bà thứ
hai cười và nhìn ra

biển nơi con sóng thần
đang di chuyển âm thầm
dưới vùng nước sâu yên
ả với vận tốc nhanh

hơn suy nghĩ của hai
người đàn bà vẫn đang
mãi ngồi đan lưới hỏi
nhau về cái gọi là

định mệnh.

VÔ THANH

cuộc sống ngọt ngạt như
đôi chân em sẽ xỏ
vào đôi giày mỗi sáng
để đến sở làm mười

sáu tiếng mỗi ngày chỉ
để nhận một đồng lương
đủ cho một cuộc sống
bình yên như bàn tay

em sẽ chỉ còn đủ
sức nắm hờ lấy tay
anh trong đêm tối mịt
mờ những hi vọng và

những cơ hội cho một
cuộc sống tươi sáng hơn
như ly nước suối không
kịp uống trong buổi sáng

em quên xỏ đôi giày
để đến ngồi nắm lấy
tay anh.

July 2007

VÔ LỜI

thì em cũng chỉ ăn như
thế thôi sau một giấc ngủ dài nghĩa
là một bữa cơm một bữa
ngủ là quá đủ cho một cuộc sống
đẹp không nhiều thì giờ
mặc cả cho một bữa ước mơ lần
một bữa hi vọng để có
được hơn một bữa cơm và hơn một
bữa ngủ cho nên có lẽ
em sẽ thôi chỉ ăn như thế sau
một giấc ngủ dài để có
thêm thì giờ mặc cả cho một sống
đẹp hơn là một bữa
cơm và một bữa ngủ mà em nghĩ
là quá đủ!

July 2007

VÔ SẮC

cô gái đứng bên
cột điện có ông
lão ngồi bệt phía
dưới cả hai đều

chìa về phía gió
một bàn tay không
rõ có màu sắc
gì trong chiều muộn

có dòng người vẫn
qua lại tấp nập
ngược xuôi chẳng ai
buồn để tâm đến

một hay hai bàn
tay cao hay thấp
đang chìa ra phía
gió không rõ có

màu sắc gì trong
đêm tối đã thừa
bớt người qua lại
ngược xuôi. có gì

lạ đâu những kiểu
xin ăn hay làm
tiền không màu không
sắc trong thành phố

này!

July 2007

VÔ NGÔN

em thì thầm
có lẽ là
điều anh hằng
mong ước, bao
nhiều ngày, bao
nhiều tháng, bao
nhiều năm, bao...
– “Tiền” ...

July 2007

VÔ CẢM

nó đi đi lại lại trong căn phòng
sau khi ngủ thẳng cẳng tám chín tiếng
mà người ta đang dành để cày như
trâu như mọi ở bất cứ đâu trên
quả đất này để rồi lại bật máy
tính lên chạy chương trình windows media
để chế độ hát đi hát lại cái
bài i will survive mà nó chẳng
hiểu lấy một vài lời trong đó có
cần thiết gì đâu nếu nó hiểu thì
nó đã không bị trượt vòng phòng vẫn
tiếng anh ngày hôm qua cho một ngày
hôm nay có lẽ nó không phải được
(bị) ngủ tám chín tiếng mà nó cũng
muốn dành để cày như trâu như mọi
ở cái công ty tuyển dụng đó rồi.
mà hình như nó cũng không còn đủ
tiền để được đi khỏi căn phòng này
để mà mua lấy một ổ bánh mì
thịt!

July 2007

BỆNH VIỆN CHƯA XÂY

trong khuôn viên bệnh viện
chưa xây tôi nhìn thấy
năm chiếc giường bệnh được
sơn trước rồi lại nằm

đó phơi nắng phơi mưa
cho tôi được nhìn thấy
mỗi đêm là chiếc giường
màu trắng nơi ông tôi

đã trút hơi thở cuối
cùng đầy mệt nhọc bên
cạnh chiếc giường màu gi
nơi thím tôi đã cố

ngăn dòng nước mắt với
thông báo của bác sỹ
về tình trạng của chú
tôi. hai chiếc giường nằm

song song như chờ đợi
người bác sỹ sẽ đem
đến cho mẹ tôi một
lời động viên khác hơn

với những nghĩ suy là
định mệnh trên chiếc giường
màu xanh sẽ là nơi
nằm lại của bố tôi

trong khuôn viên bệnh viện

chưa xây vẫn còn hai
chiếc giường bệnh chưa kịp
khô sơn mà tôi cũng

chẳng rõ là màu gì
cho hợp với bạn và
tôi?

July 2007

CÚC THỦY TINH

Mùa trọt ngã làm vỡ đóa cúc
Thủy tinh đang còn ngái ngủ trong
se lạnh đầu đông em đi đâu
lông nhông như hóng hớt mưa về
nghe lòng thoi trầy sứt khi hốt
nhiên bàn tay khẽ chạm vào đóa
cúc Thủy tinh đang còn ngái ngủ
trong cơn mị đầu đông em không
đi đâu tông rông như ham hố
mưa về nghe lòng thoi thềm vỡ
như vừa ngỡ ra đóa cúc Thủy
tinh đã bừng tỉnh giấc trong cơn
hoang tưởng đầu đông...

November 2007

HUYỆN ĐẢO IM ĐI

Có một quần đảo tên
là Im Đi trong ký ức
thằng bé học từ hồi
năm lớp 7 rõ ràng
tên là Im Đi mà là
Huyện Đảo của quê nó
diện tích đâu chừng cũng
bằng cả quận trung tâm
thành phố bây giờ nhưng
có ai ra được ngoài
đó đâu mà đo mà
đạc để biết cái quần
đảo Im Đi ấy thực
hư như thế nào như
cái hôm nó lục tục
xách xe ra khỏi nhà
để đi biểu tình phản
đối Trung Của nó xí
mất hai quần đảo trong
đó có quần Im Đi
mà nó rất tự hào
là của quê mình nên
lạnh chanh gọi phone
cho ông chủ tịch thành
phố quê nó nơi quần
đảo Im Đi giờ vẫn
là Huyện Đảo để xin
một chút khí thế yêu
nước yêu non yêu đảo
thì được khe khẽ bảo
“việc gì của mày mà...

IM ƉI''

Jan 2008

QUẢNG CÁO

Cảnh một:

Người phụ nữ nhắc điện thoại. Gói tập tin, tiếng con khóc, ném lên đồng bộn bộn. Bàn giấy lắc lư. Chẳng thể làm vỡ sập tài liệu chiêu báo cáo. Cái gì nhỉ? Ôi, rách việc. Ngực áo: Vú ướt !

Cảnh hai:

Người đàn ông cúp điện thoại. Hấn loay hoay giải mã tiếng con khóc, Bình Sữa. A ha! Đúng rồi, Bình Sữa là kết quả của bao công trình nghiên cứu về trẻ nhỏ. Khóc Vs. Sữa. Thắng cuộc là một miệng trẻ. Cái gì nhỉ? Ôi, rách việc. Ngực áo: Con đái!

Cảnh chót:

(Quay chậm chậm để con đọc)

Sữa mẹ là tốt
Nhất cho sự phát
Triển của trẻ sơ
Sinh và bình Sữa.

HUYỀN THOẠI

Có một huyền thoại kể
rằng có một người đàn
bà sau một đêm dài
bỗng trở thành một thiếu

nữ, và từ đó người
ta đua nhau hỏi, đồn
thổi về phép màu người
đàn bà được ban hưởng.

Chẳng một ai biết phép
màu đó mang tên gì
cũng như từ đâu xuất
hiện nhưng rõ ràng từ

câu chuyện này huyền
thoại đã nói rất rõ
về phép màu lạ biến
người đàn bà thành thiếu

nữ là “sau một đêm
dài” chứ không phải là
“sau một ngày dài hoặc
đêm ngắn.”

MỘT QUAN NIỆM TÌNH YÊU

Sáng ra, chàng chẳng thèm
đánh răng, còn nàng chẳng
thèm rửa mặt. Cứ thế
hôn nhau bằng cái lưỡi

đắng xít rồi đấm đuôi
nhìn nhau bằng hai con
mắt lộm cộm ghen. Họ
quan niệm yêu thật lòng

nghĩa là phải yêu mùi
[vị] của nhau cái đã.
Trưa ra, nàng chẳng thèm
đi chợ, còn chàng chẳng

thèm chở nàng đi ăn
com bụi. Cứ thế no
với món cháo lưỡi đắng
xít [tất nhiên], rồi xong

đấm đuôi nhìn nhau bằng
hai con mắt đã rụng
bớt ghen. Họ còn đủ
sức quan niệm tình yêu

như hồi ban sáng. Tối
đến, chàng chẳng thèm đi
ngủ, còn nàng cũng chẳng
thèm lên giường. Cứ thế

mà nhìn nhau thì thích

nhỉ? Cứ thế mà hôn
nhau thì thích nhỉ? “Anh
vẫn quan niệm yêu thật

lòng là...”, “Em vẫn quan
niệm yêu thật lòng là...”
Đói bỏ mẹ!

CỘT ĐIỆN

Người ta hay nghĩ cột
điện nào cũng giống cột
điện nào, vì cột điện
nào mà chẳng có hình

trụ tròn, dựng thẳng tắp
bên lề đường để mắc
dây điện. Nhưng những cột
điện không chỉ để mắc

dây điện mà còn để
giúp thực hiện một chức
năng sinh lý cho những
người “đòi hỏi” không đúng

chỗ. Chẳng phải dân gian
vẫn thường chửi: “có ngựa
thì ra cột điện mà
cà!”

BỊ ĐỎ MẮT

Khó chịu chi bằng bị
đỏ mắt, nhìn mọi thứ
xung quanh cứ ngứa xốn
hết cả lên, rồi dụi

rồi lại nhìn mọi thứ
xung quanh vẫn cứ ngứa
xốn hết cả lên. Lật
đặt chạy ra tiệm thuốc

tây mua lọ thuốc nhỏ
mắt, mới liếc trông bảng
giá thuốc là cứ ngứa
xốn hết cả lên. Thử

hỏi một lọ có đủ
bốn mươi lăm giọt hay
không mà những bốn mươi
lăm nghìn đồng cho một

con mắt đỏ, nhìn mọi
thứ cứ ngứa xốn hết
cả lên. Vừa mở miệng
trả giá, cô bán thuốc

tây lấy cặp kính đen
đeo vào mắt mà ngược
lên nhìn như xã hội
đen răng: “Về mà nhỏ

mắt bằng nước muối!” Hình

như con mắt lành còn
lại cũng bắt đầu nhìn
mọi thứ cứ ngựa xôn

hết cả lên rồi thì
phải?

BÌNH YÊN TÂN HÌNH THỨC

Tặng Lâm Du

Em vẫn bảo thơ tân
hình thức vốn vô hồn,
không réo rắc âm nhạc
cũng chẳng vắn điệu du

dương. Lòng em thì rộng
mà con chữ anh gieo
chẳng biết chạy khi nào
cho hết biên giới khó

hiểu đó. Em lại vẫn
bảo thơ tân hình thức
vốn vô tâm, vì không
còn “ý tại trung ngoại”

như ngàn xưa nay vẫn
thế. Lòng em thì sâu
mà con chữ anh gieo
chẳng biết xếp đặt thế

nào cho đầy sự trống
trái đó. Anh chẳng thể
hiểu về những luồng mây
bay trên đầu thế giới:

chúng sẽ bơi ngược về
lịch sử chỗ ký ức
em chờ đợi phải chăng?
Hay là anh kẻ cặm

cùi ngòi đun những vẩn
thơ vẫn là tân hình
thức. Để chúng vẫn biết
hóa hơi bay lên bay

lên: Bình yên chỗ em
nằm...

VIẾT CHO NHỮNG NỠI BUỒN VIỄN CŨ

tặng Tú Trinh

ly cà phê cũng bắt đầu học
cách thơm ngậy hơn giữa một mưa
sài gòn để kéo chân nỗi buồn
ngồi lì nơi quán vắng có cỏ
và có cả gió máy lạnh thổi
buốt thay mùa đông câu chuyện mỗi
ngày đi vòng quanh nỗi buồn viễn
cũ và bất tận khói thuốc bất
tận ngã đầu nơi góc riêng, có
cọng tóc nào triết lý về sự
bạc màu của gốc đầu nơi sinh
ra những nơ-ron bạc nhược, để
thay em thay ta nhắn tin cho
nỗi buồn ngày hôm qua và hẹn
nỗi buồn ngày mai ở một quán
vắng khác có cỏ và có cả
gió máy lạnh thổi buốt thay mùa
đông. Câu chuyện cứ thế mỗi ngày
đi vòng quanh nỗi buồn viễn cũ
và bất tận như sự học của
ly cà phê về cách thơm
ngậy hơn giữa một mưa sài gòn.

NÓI CHUNG CHẴNG CÓ GÌ ĐỂ NÓI

Cuộc sống gọi nhau từ
những chiếc dạ dày trống
rỗng tuôn thoát dịch vị
trong một buổi kẹt xe

sớm mai. Không yêu đương
vào giờ đó, không nhớ
nhưng vào giờ đó, không
hẹn hò. “Vâng, cho tôi

một ổ bánh mì ba ngàn
không thịt nhiều ớt xịt
nhiều nước tương” “mẹ
bố mới bết mắt ra

lại kẹt xe”. Bánh mì
vàng ươm, khói xe xám
ngoách không muốn cũng theo
nhau cùng vào chiếc dạ

dày tuôn thoát dịch vị
trong một buổi kẹt xe
sớm mai. Thế rồi tiếng
chửi, khói xì, bánh mì

cũng lũ lượt kéo nhau
tới công sở ngày làm
8 tiếng trừ 2 tiếng
kẹt xe 2 tiếng ăn trưa

nghỉ trưa rồi giờ yêu

đương giờ nhớ nhưng giờ
hẹn hò nữa không biết
bao nhiêu mà tính. Thôi

thì cứ để chiếc dạ
dày tiếp tục tuôn thoát
dịch vị trong buổi chiều
về lại kẹt xe. Cuối

cùng chi rồi cũng leo
lên giường để yêu đương,
để nhớ nhưng, để hẹn
hò. Bánh mì, khói xì,

dạ dày, công sở giờ
là việc của ngày mai.
Miễn bàn!

Dec 08/2004

CHUÔNG GIÓ

Phong

linh

phong

linh,

nghe &

gió dội về tiếng chuông
bên cửa vắng, thật lâu
rồi thiếu một bàn tay
khẽ chạm vào ngày xưa

Phong

linh

phong

linh,

nghe &

ký ức đồ dờn bên khóm
mi thành một dòng âm
hóa tưởng là nhau tìm
tiếng

cười,

vọng

phong

linh &

hóa tưởng là nhau tìm
lại ngày, ngược gió để
dội lòng một tình yêu

Phong

linh
phong
linh,
nghe &
đắp mồ một tiếng chuông

May/05

THÀNH & BẠI

tôi nhìn đứa em bật
khóc sau một thất bại.
Tiếng khóc quá lớn nên
không thể nghe thấy tiếng

khuyên răn đang vang lên
quanh em. Tôi nhìn đứa
em bật cười sau một
thành công. Tiếng cười quá

lớn nên không thể nghe
thấy tiếng ganh ghét đang
vang lên quanh em. Tôi
lại nhìn thấy tôi bật

lặng im sau những tiếng
khóc cười lẫn tiếng khuyên
răn ghanh ghét đang tắt
dần xung quanh những đứa

em tôi. Chợt nghe có
tiếng thở dài vây quanh
cả em và tôi.

Apr.20/05

GẦN XA VÀ

hai gã con trai ngồi
nhìn nhau từ hai chiếc
bàn xa nhau trong quán
nước, hai đôi mắt cũng

xa nhau chỉ có ánh
mắt nhìn nhau thật gần
nhau. Vì ở trong quán
nước có những chiếc bàn

đặt xa nhau cho khách
ngồi xa nhau tránh cái
nóng nực và những phiền
phức có thể xảy ra

khi ngồi gần nhau. Chỉ
có hai gã con trai
ngồi nhìn nhau như thể
chẳng còn gần nhau hơn

được nữa trong một quán
nước mà các bàn đều
đặt xa nhau. “Tính tiền”,
nụ cười gần. Xa nhau.

Jan 15/2005

GUITAR ĐÊM

tiếng guitar trả vào
đêm một chuỗi âm như
tiếng mẹ thở trong một
giấc ngủ sâu. Chương trình

chơi nhạc cứ lặp lại
mãi tiếng guitar trả
vào đêm một chuỗi âm
như tiếng côn trùng lang

thang đầu đó ngoài sương
khuya. Tính tang tang tình
vẫn là tiếng guitar
trả vào đêm một chuỗi

âm như tiếng ngày đang
lên. Và sâu trong tiếng
guitar trả vào đêm
tôi nghe thẳm một chuỗi

& em &

Dec 23/2004

CHUYỆN CHẲNG LIÊN QUAN GÌ ĐẾN PHỞ

Mấy người đàn bà bán
phở cứ ngồi đuổi những
con muỗi bay vo ve
chỉ tổ làm đặc thêm

bóng đêm. Thì ít ra
cũng còn hai loài sinh
vật đang cùng thức với
cây đèn đường vô duyên

chiếu sáng cho một phạm
trù an ninh. Chẳng cây
đèn nào được phép đi
ngủ trước sáu giờ nếu

trời chưa sáng. Nhà máy
đèn thì cứ phát tin
lên tivi “toàn dân tham
gia tiết kiệm điện bằng

cách tắt bớt một bóng
đèn không cần thiết” như
vậy sẽ tiết kiệm cho
ngân sách hơn một ngàn

tỷ đồng xây dựng cầu
đường, bệnh xá, trường học
cho người nghèo. Còn như
mấy bà bán phở cứ

ngồi lý đuổi muỗi dưới

ngọn đèn nhà nước là
cũng không biết tiết kiệm
rồi. Về nhà bật ti

vi lên coi bản thông
báo của nhà đèn đi
mà biết cách tiết kiệm
ví dụ bắt chức tụi

nhỏ ném đá cho đèn
tắt cũng là một cách
tiết kiệm lắm ru. Bán
cho tô phở đi mấy

mẹ!

Dec 13/2004

TRIẾT – LÝ – HẬU – MÔN

Một cái lỗ tròn đen ngòm và tối - vũ trụ không thể kết thúc như thế bởi triết lý điểm cuối không tương đồng điểm đầu, ở nơi mà tất cả đều muốn chui ra vì nghẹt thở vẫn có thứ muốn chui vào một cái lỗ tròn đen ngòm và tối để tụ sinh một trò vui, một cái lỗ tròn đen ngòm và tối - cuộc sống không thể kết thúc như thế bởi triết lý điểm cuối không tương đồng điểm đầu, bỏ hết đi những rào cản và ta sẽ chui vào một cái lỗ tròn đen ngòm và tối để tụ sinh một trò vui được báo trước rất gần với một cái chết điểm đầu, ban đầu là dĩ tiếp theo là dĩ cuối cùng là dĩ, thì cũng chỉ là dĩ - cái (đọc) triết – lý – hậu – môn – một cái lỗ tròn đen ngòm và tối ở nơi mà tất cả đều muốn chui ra vì nghẹt thở vẫn có thứ muốn chui vào để tụ sinh một trò vui, bỏ hết đi những rào cản và ta sẽ chui vào điểm cuối cho một cái chết điểm đầu.

June 5, 2005

MÔI TRƯỜNG

Cô công nhân Công ty
Môi trường đưa nhát chổi
quét đồng rác bên lề
đường ngày nắng gắt để

bụi bay mù mịt tới chỗ
quán cơm bà Ba béo
lâm bà Ba béo phải
sai người giúp việc ra

nhắc nhở cô công nhân
Công ty Môi trường làm
on quét nhẹ tay giùm
giữ gìn môi trường để

khách còn dám vào ăn.
Cô công nhân Công ty
Môi trường vẫn đưa nhát
chổi quét đồng rác bên

lề đường ngày nắng gắt
để bụi bay mù mịt tới
chỗ quán cơm bà Ba
béo với lý do “VẬY SAO

các người không bớt xả
rác ra lề đường để
giữ gìn môi trường đi.
Để tôi khỏi phải quét

đồng rác ngày nắng gắt

thì làm gì có bụi
mà ô nhiễm môi trường”.
PS: Hình như câu

chuyện này sẽ lên chương
trình thời sự VTV1
tối hôm nay – ngày môi
trường thế giới!

June 5, 2005

THỜ DÀI

Anh thờ dài dài hơn
tiếng em thờ dài, tại
sao chúng ta lại cùng
làm hai việc dài và

dài hơn tiếng thờ dài?
Thì em thờ dài cho
một nỗi buồn dài mà
có lẽ anh không thể

hiểu dài hơn bằng tiếng
thờ dài dài hơn tiếng
em thờ dài. Như vậy
cái việc dài hơn của

anh đối với cái việc
dài của em xét về
nghĩa thì không thể dài
hơn bởi lẽ em thờ

dài cho một nỗi buồn
dài mà có lẽ anh
không thể hiểu dài hơn
bằng tiếng thờ dài dài

hơn tiếng em thờ dài.
Em hỏi lại sao chúng
ta lại cùng làm hai
việc dài và dài hơn
tiếng thờ dài?

MƠ

Đôi khi em mơ em
thấy em mơ trong giấc
mơ một điều mộng mơ

ví dụ như được anh
nắm tay và hôn nhẹ
lên trán rồi nói rằng
em là giấc mơ của

anh và anh không muốn
tỉnh ra quá sớm làm
tan biến giấc mơ mà
trong đó anh thấy anh

mơ một điều mộng mơ

ví dụ như được em
nắm tay và hôn nhẹ
lên trán rồi nói rằng
anh là giấc mơ của

em và em không muốn
tỉnh ra quá sớm làm
tan biến giấc mơ mà
trong đó em thấy em

mơ một điều mộng mơ.

B & X & T

Buồn gỡ buồn xóa rồi
lại buồn gỡ những dòng
chữ mà ai đó có
thể đọc lên bằng mắt

và bảo đó là thơ
buồn gỡ buồn xóa rồi
lại buồn gỡ những dòng
chữ mà ai đó có

thể chẳng cần đọc lên
bằng bất cứ thứ gì
mà vẫn bảo đó là
thơ vì đơn giản buồn

gỡ buồn xóa rồi lại
buồn gỡ tự thân nó
là gì nếu không phải
là một nỗi buồn rất

thơ.

Aug 04, 05

Tiểu sử

Biển Bắc

Tên thật là Vũ Nguyên Quang-Vũ, thế hệ hậu-nội-chiến 7x sinh tại Sài-Gòn. Rời Việt Nam năm lên 12, hiện sống tại Hà Lan và làm tư vấn về ngành quản trị và tổ chức xí nghiệp. Giải thơ tân hình thức kỳ 2 / 2007

Bim

Tên khai sinh: Nguyễn Duy Biểu. Ngày sinh: 7 – 9 – 1987. Nguyên quán: Thái Bình. Sinh quán: Lâm Đồng

Thiên Đăng

Tên thật: Nguyễn Quang Tịnh, sinh năm 1977 (khai sinh 1978), tại Phú Diên Phú Vang, Thừa Thiên-Huế. Bút danh khác: Trúc-Ty. Đã xuất bản: **Có jì dùng jì có nấy dùng nấy**, in chung 47 tác giả (NXB Giấy Vụn, 10/2007), sắp in: **bảy bảy bốn chín** in chung 7 tác giả (NXB Tuy Tiệp, 2008). Cộng tác với các trang web *tienvo.org*, *thotanhinhthuc.org*. và *damau.org*. Hiện sống tại Đồng Nai.

Nguyễn Tất Độ

Tên thật Nguyễn Tất Độ. Sinh ngày 05-06-1983. Giải thơ tân hình thức kỳ 1 / 2007. Sống tại Việt Nam

Gyng Anh Iên

Tên thật: Bùi Đức Nguyên Vũ. Sinh năm 1984. Bút danh khác: Nguyên Đài, Lãm Yên. Giải thơ tân hình thức kỳ 3 / 2008

NXB TÂN HÌNH THỨC

Email liên lạc:

nxbtanhinhhthuc@yahoo.com

Website liên kết:

www.thotanhinhthuc.org

www.thotanhinhthuc-forum.org

bướm sáu cánh

tập thơ tân hình thức 5 tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Gyảng Anh lên

Chịu trách nhiệm bản thảo:

Khế lên

Thiết kế mỹ thuật:

Sương Thị Xuyên Chi

Phát hành

Bỉm

In lần thứ nhất, số lượng 300 cuốn, khổ 13x19,5 (cm), tại nhà in Phấn Khởi, Sài Gòn – Việt Nam. In xong, nộp lưu bản và phát hành tháng 6 năm 2008.
